JURNALUL® S.F.

Nr. 34 Săptămînal de science-fiction ■ 16 pagini ■ 75 lei

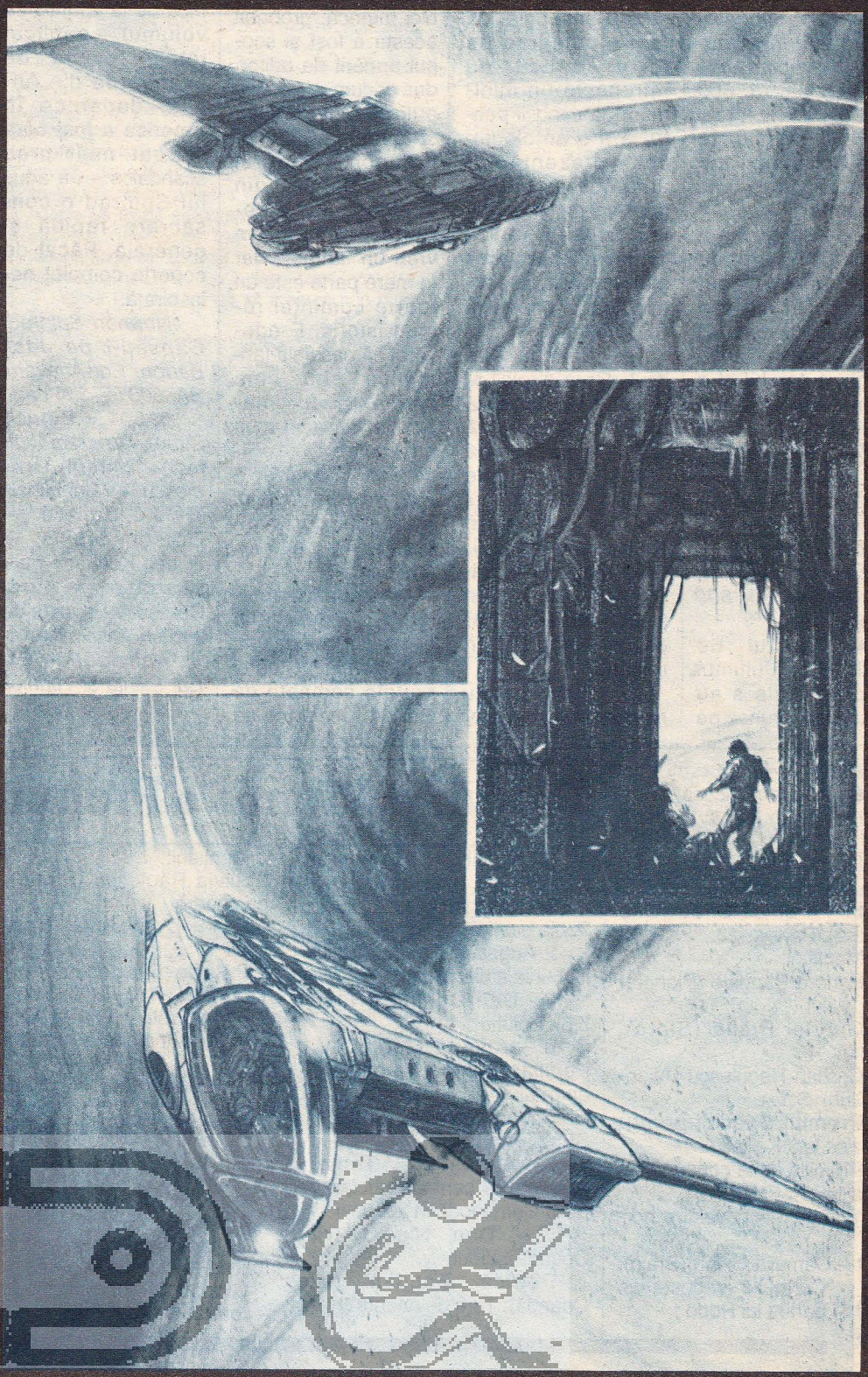

Ray BRADBURY
Petrică SÎRBU
Herbert FRANKE
Ted REYNOLDS
Mihail GRĂMESCU
Ovidiu BUFNILĂ

Telex internațional

Primul săptămînal de Science Fiction din România

Apariţii editoriale

● **Un muşuroi cît Everestul** Iată că după o îndelungată aşteptare încă o capodoperă strugaţkiană poate intra în rafturile fanilor. Acelaşi stil tulburător, aceeaşi problematică a xeno-contactului, acelaşi final ambiguu.

A. & B. Strugatki- Scarabeul în Muşuroi, Ed. Nemira, col. Nautilus nr. 16, 600 lei, 218 pag.

● **O car(r)ie la care Colgate nu are efect:** În acelaşi timp cu numărul special (30) pe care i l-am dedicat, Stephen King şi-a făcut apariţia şi în volum în România cu romanul său de debut: Carrie. Faima autorului şi a romanului nu mai trebuie subliniate, însă trebuie să arătăm, din nefericire, calitatea mediocră a versiunii româneşti.

Stephen King – Carrie, ed. Nemira, col. Babel nr.5, 600 lei, 220 pag.

● **Efectul de avalanşă:** În ultimul timp editurile s-au obişnuit să arunce pe piaţă mai multe cărţi în acelaşi timp spre bucuria fanilor genului şi spre disperarea economiilor. Iată că o altă editură lansează la interval de numai o săptămînă două cărţi SF datorate lui Mihnea Columbeanu – acum pe post de traducător. Prima este o antologie, de fapt o culegere de texte întrucît nu întruneşte un minimum de condiţii pentru a fi o antologie: lipsa prezentărilor autorilor, a referinţelor critice, a criteriilor folosite pentru reunirea textelor – simplul fapt că textele aparţin unui dark SF fiind insuficient; al doilea volum e celebrul „Cryptozoic" al nu mai puţin celebrului Brian Aldiss (vă mai amintiţi de „Sera") şi care nu are în comun cu romanul ce l-a impus în România decît calitatea mediocră a traducerii. Ce facem fraţilor publicăm doar ca să ne aflăm în treabă?

– *Dimensiuni primejdioase: Ed. Antet – XX Press, 395 lei, 126 pag.*

Brian Aldiss – Cryptozoic; Ed. Antet – XX Press, 485 lei, 176 pag.

● **Sosia:** Am cumpărat „Regele pescar" sub influenţa filmului omonim cu care volumul în „cestiune" nu are nici clin, nici mînecă, probabil acesta a fost şi scopul urmărit de editor, dar oricum nu e mai puţin condamnabilă stratagema, nefiind, probabil, singurul care s-a pîrlit din aceleaşi considerente. Romanul se vrea un fantasy, dar în mare parte este un foarte cuminţel roman istoric. E adevărat că pasajele fantastice sînt bine scrise şi cu imaginaţie, dar sînt mult prea puţine.

Tim Powers – Regele pescar; Ed. Baricada, col. Fantasia nr. 4, 1.300 lei, 319 pag.

● Această antologie de nuvele a gemenilor Bogdanoff, în ciuda binevoitoarei prefeţe semnate de Gerard Klein pare să nu aibe alt scop decît acela de a demonstra cît de bine se scrie în fandomul românesc.

Igor & Grichka Bogdanoff: Maşina fantomă, Ed. Brâncuşi, col. Science fiction nr. 8, 450 lei, 302 pag.

● Altă capodoperă a SF-ului mondial a cărei legendă – pe deplin justificată – a ajuns pînă la noi. Încă de la apariţia sa volumul – publicat într-o revistă de avangardă din Anglia, deoarece în America a fost considerat mult prea scandalos – i-a adus lui Spinrad o consacrare rapidă şi generală. Păcat de coperta complet neinspirată.

Norman Spinrad: Capsaţi-l pe Jack Barron, Ed. Adevărul SA, 600 lei, 334 pag.

● 501 = Petrică Sîrbu – Vremea lupilor + Mihail Grămescu – Vălul lui Isis + J.G.Ballard – Oraşul închis + Robert Kocher – Fata Morgana + Aurel Cărăşel – Poveste de iarnă = Anticipaţia.

Anticipaţia 501: Ed. Ştiinţă şi Tehnică Sa, 90 lei, 32 pag.

☆ Sf contact ☆

☆ Enache Daniel str. Mircea cel Bătrîn, nr.42, et 3, ap. 10, loc. Timişoara, cod 1900, jud. Timiş doreşte să corespondeze pe teme sf, informatică, electronică. Caută o placă fotografică pentru radiografiere Rx.

☆ Centea Bogdan str. Zorilor, nr.33, bl. 7D, sc. 1, et. 3, ap. 7, Cluj, cod 3400. tel 095/12.85.81 caută cărţi sf vechi şi fanzine. Caută nr. 11, 14, 92, 94, 99, 211, 212, 213, 315, 316, 318, 406 la schimb sau contra cost. Nu cunoaştem adresa editurii Brâncuşi.

☆ La secţia de împrumut pentru copii a bibliotecii judeţene „Ioniţă Scipione Bădescu" din Zalău s-a deschis o expoziţie de carte sf „cu împrumut", din iniţiativa doamnei Ileana Neaga.

☆ Redacţia JSF este interesată să vizioneze filmul Tror .

☆ Caut următoarele cărţi R. Heinlein „Stea Dublă", A.C. Clarke „Fantoma adîncurilor", S.Brussolo „Carnavalul de fier" şi „Ira melanox", I. Asimov „Soarele gol", „O piatră pe cer", JSF 15, 23, 26, CPSF 467-490, Nautilius 1-3, Quasar 2, 3, 4, numerele 2-12 (exclusiv 10) a romanelor sf apărute la editura „Univers". Tel 098/15.66.18.

Premii • Premii • Premii

Premiile concursului cu lucrări „Adu se de acasă"

I – Adrian Preda (String): Iosif

II – Aurel Cărăşel (Henri Coandă): Eu, scriitorul de SF

III – Petrică Sîrbu (Quo Vadis?): Psycho '23

Menţiuni:

Eduard Pandele (Planetar SF): Valul

Gabriel Brăilă (Sfera): Jockul

Cristian Negulescu (Atlantis Club): S.T.

Premiul Special pentru poezie: Jeni Keilleci

Premiile de la concursurile „Una pe zi"

1 August – povestire horror

I – Camelia Onciu (Brain): Cu multă dragoste din partea lui Rodo

II – Silvia Răulescu (String): Alfa, beta, gama.

Felix Moga (Atlantis Club): Zodia bestiei

2 August – Tema: Mumia lui Lenin a dispărut.

I – Dan Dolghiu (Nova 5,5): Soluţia

II – Ancuţa Măriej (V. Papilian): Urme de paşi pe brumă

Eduard Pandele (Planetar SF): O revoluţie în minus

3 August – Tema: Accident la centrala nucleară de la Cernavodă în 2050.

I – Dan Ninoiu (H. Coandă): Zidul

Petrică Bogdan (H. Coandă): Tura de noapte

Menţiuni:

Silvia Răulescu (String): Apa neagră

Mihai Dumbravă: Nostalgicii

Palade Dragoş: Atlantykron '93.

4 August – Tema: Doi beţivi au o întîlnire de gradul III.

I – Eduard Pandele: Fără titlu

II – Sandu Cătălin: Una pe zi

III – Jeni Kelleci: Oglindiri de stele

Menţiuni:

Grupul Ponci: Cum s-o făcut de-am rămas ponşiţi

Ciprian Cîmpeanu: Nopţi de contrabandă

JURNALUL® S.F.

Editat de: INTACT

CORPORAŢIA INTACT PENTRU CULTURĂ ŞI ARTĂ

Colectivul de redacţie:

Adrian BĂNUŢĂ *(Redactor şef)*, Număr realizat de: Ionuţ BĂNUŢĂ, Nicolae ARITON, Mihai Dan PAVELESCU, Pompilian TOFILESCU, George CEAUŞU, Petrică SÎRBU *(Redactori)*

Adresa redacţiei:

Şos. Bucureşti-Ploieşti 25-27; sector 1, Bucureşti tel. 3.12.71.35; fax. 3.12.99.44

UNE BRECHE DANS LE TEMPS
temps fort
25
3$
SPECIAL
bagues noir

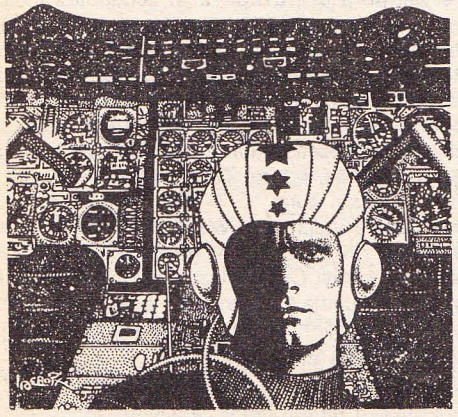

Grafică Pierre Lacroix

Poşta redacţiei

● Adrian Orzechowski (Sibiu): Povestirea dumneavostră în afara unor grave vicii de formă şi stil nesocoteşte grav principiile fundamentale ale fizicii şi ştiinţei contemporane. Explicaţia cvasireligioasă nu numai că nu e de nici un folos, dar împiedică şi mai mult – dacă aşa ceva ar fi posibil – asupra fluxului narativ şi aşa mai mult decît firav, în realitate povestirea nu rezistă nici la acel grad zero al scriiturii.

● Renate Milovan (Arad): Cele două variante ale povestirii tale ne-au furnizat multe lucruri noi şi interesante, ca de exemplu faptul că ovalul are vîrfuri; citez: „... un oval de culoare roşie, roşu intens, orientat cu vîrful în jos ". „Mă deplasez în materia roşie, s-o disciplinez." Îţi sugerez să abandonezi tonul voit preţios şi să abordezi totul cu mai multă logică (logică narativă, bineînţeles). Şi încă ceva: faptul că ai trimis două variante ale aceleiaşi povestiri dovedeşte că nici ţie nu îţi este prea clar ce-ai vrut să spui.

● Gabriel Plăvănescu (Bucureşti): Dacă nu-i o confuzie şi ai vrut să scrii la „Anticipaţia" atunci scrie acolo sau poate ei au primit un plic cu adresa Jurnalul SF, Piaţa Presei Libere, nr. 1? Cît despre text: frapant e în primul rînd stilul foarte personal în care utilizezi regula lui î din a: ân, ânainte etc. Din păcate nici cu ortografia nu stai mai bine. Îţi sugerez, pentru a ajunge la un nivel publicabil, frecventarea unuia dintre cele trei cenacluri SF ce funcţionează în Bucureşti, de exemplu „Planetar SF" ce funcţionează la Observatorul Astronomic de pe B-dul Ana Ipătescu în fiecare joi de la ora 18.30.

● Ovidiu Ruţă (Cluj): „Expansiunea" e mai mult decît limitată din punct de vedere imaginativ, pentru a nu spune că e chiar banală, iar pe alocuri cu mari deficienţe de scriitură. Mult mai bine scrisă şi condusă stilistic este „Schizo", dar şi ea păcătuieşte prin aceeaşi banalitate a finalului; găseşte-i altul şi cred că poate fi publicabilă.

● Ileana Niculescu (Tîrgovişte): Intrigă puerila, scuzabilă avînd în vedere vîrsta pe care o ai. E sesizabilă totuşi o anumită uşurinţă a exprimării ce merită să fie exploatată. Trebuie să te perfecţionezi în cadrul unuia dintre cenaclurile SF din oraşul tău.

● Ştefan Selezeanu (Bucureşti): Nu e rău că doar la „18 1/2 ani" să „te iei de gît cu monştrii sacri", dar atunci cînd o faci trebuie să apelezi la lucruri verificabile şi la sisteme de valori general recunoscute, nu la subiectivisme. Orice ai spune şi ai crede Serge Brussolo rămîne un scriitor cu „S" mare spre deosebire de Asimov. Îţi sugerez să recitesti cu atenţie eseul lui C.T. Popescu din numărul 32 precum şi frecventarea unuia din cenaclurile bucureştene (în cazul în care nu o faci deja).

● Tiţei Viorel (Buzău): În ciuda titlului „Sentimentele..." nu sînt deloc consistente, cu toate că prima pagină mă făcuse să sper într-o surpriză plăcută, dar n-a fost să fie. Treci pe la „Pozitronic" deoarece cred că ai ceva de spus.

● Gheorghe Paul Abrudeanu (Cluj): Cu mare părere de rău din toate textele citite nu am reuşit să găsesc nici unul publicabil. Deşi există unele pasaje reuşite povestirile au fie vicii de scriitură, fie de stil. Nu mai vorbesc de viciile gramaticale: î-ţi, ţ-i. Nu te descuraja şi mai trimite. (I.B.)

Jurnalul S.F. n°5: Sos. Bucuresti-Ploiesti 25-27, sector 1, Bucaresti, Roumanie -- 45 lei/n° -- 16 pages.

Diantre! C'est tout en roumain! Et comme ma langue roumaine est quelque peu rouillée (je blague, je n'y connais rien)... Je découvre ce petit journal par l'entremise de Florin Leodor Danila. Un gros merci. Même si je ne connais pas la langue, j'arrive à voir qu'il y a une critique de film, des infos, des nouvelles, un feuilleton à ce qu'il me semble... Des noms me sont familiers. A part M Danila, on retrouve Robert Sheckley et Victor Cilinca qu'on a pu lire récemment dans TT.

Dans le n°14, Florin nous offre une recension de TT19. On voit aussi, ici et là, la griffe de Nicolae Ariton qui publie régulièrement en France. En plus, une nouvelle d'Ursula Leguin.

Revista „Salut" organizează un concurs de proză S.F. cu premii de 50 mii lei cu următoarea temă: „O zi de vacanţă, în anul 2500", personaje: un băiat şi o fată plus o garnitură de roboţi. Povestirea trebuie să conţină o sută de cuvinte. Data de primire 1 septembrie 1993. (pentru revista „Salut")

TIPARUL EXECUTAT LA TIPOGRAFIA
INTACT
Director tehnic:
Eustatiu BĂLAN
Reclamă, publicitate, difuzare:
Titus GUVIR – tel. 3.12.93.66
Tehnoredactare computerizată:
Antonela IVAN
Corectură:
Cristina CURDUMAN-ANGHEL
Eufimia MĂGUREANU
Montaj offset:
Mariana SEBE, Gabriela BACALU,
Daniel STĂNICĂ
Acest săptămînal face parte din reţeaua naţională a publicaţiilor
JURNALUL ®
Director:
Dan DIACONESCU
Redactor şef:
Marius TUCĂ

„Atlantykron '93"

5 August – Tema: Tabăra „Atlantykron" în anul 2050.

I – M.V. Stoica & Paul Abrudean (V.Papilian): Dilema

Eduard Pandele (Planetar SF): Jurnal

II – Grupusculul „Furnica" – Amintiri despre viitor

III – Petrică Bogdan (H.Coandă): Luna de cenuşă

Menţiune:

Doru Mugurel Stoica (V.Papilian): Atlantykron '93

Premiile Nemira

Adrian Preda – Iosif

Dimitrie Lupu – Carantina

Pompilian Tofilescu – Rogul

Ovidiu Petcu – Punct vital

Luana Răducă – Capcana

Premiile pentru grafică

Ionuţ Bănuţă & Ioan Neagu (Grafică adusă de acasă)

❒ Premiul „Arthur C. Clarke" pe anul 1992 – Pe 25 martie a.c. în incinta Clubului Groucho, s-a decernat premiul menţionat următoarelor cărţi:

– Hearts, Hands and Voices, Ian McDonald.

– Body of Glass, Marge Piercy.

– Red Mars, Kim Stanley Robinson.

– Destroying Angel, Richard Paul Russo.

– Stations of the Tide, Michael Swanwick.

– Correspondence, Sue Thomas.

– Lost Futures, Lisa Tuttle.

– Doomsady Book, Connie Willis.

File din istoria modernă a literaturii SF anglo-saxone

7. În numărul din 15 martie 1919 al revistei ALL-STORY WEEKLY, un viitor autor de science-fiction își face debutul: Ray Cummings, cu THE GIRL IN THE GOLDEN ATOM. Raymond Cummings s-a născut la 30 august 1887 la New York, într-o familie bogată. Părinții se retrag în Porto Rico, tînărul Ray urmînd cursurile unui colegiu particular din Princeton. Timp de cinci ani a lucrat în cadrul echipei lui Thomas Edison, nu ca secretarul acestuia, așa cum s-a exagerat în unele monografii, ci doar ca simplu redactor al unor lucrări, o muncă asemănătoare celei de jurnalist. Începînd cu anul 1919, începe să scrie povestiri science-fiction și romane polițiste. În anul 1922, la Londra, și în 1923 , la New York, THE GIRL IN THE GOLDEN ATOM a avut onoarea de-a fi publicată de cei mai mari editori ai vremii. În 1925, Cummings era considerat ca un autor important al genului, comparat cu Edgar Rice Burroughs.

„Deci, pretindeți că nu se poate defini cea mai mică particulă a materiei? întrebă Foarte Tînărul Om." Aceasta este fraza cu care începe THE GIRL IN THE GOLDEN ATOM, Cummings reluînd o idee foarte la modă în acea vreme, ulterior abandonată, aceea a **universului atomic analog universului stelar; adică, în jurul nucleelor de atomi există adevărate sisteme solare, la scară redusă, cu planete de dimensiuni foarte mici pe care locuiesc oameni ultramicroscopici.** Aceasta este ideea în jurul căreia se învîrte discuția dintre Chimist și prietenii săi: Foarte Tînărul Om, Bancherul, Marele Om de Afaceri și Doctorul. Chimistul a descoperit o substanță, analoaga faimoasei „Bea-ma" din ALICE ÎN ȚARA MINUNILOR, care te face să crești sau să scazi în dimensiuni. El și-a convins prietenii să fie martori la călătoria lui într-un sistem subatomic al unui atom din aurul unui inel pe care îl purta în mod obișnuit la deget. Le explică faptul că plecarea se face după un studiu îndelungat al universului subatomic, conținut în acest inel, în care, printre alte multe lucruri, a descoperit pe o minusculă planetă o tînără de o foarte mare frumusețe, Lylda, de care se îndrăgostise. Din acest motiv, era hotărît să pătrundă în atomul de aur. „Am fost trezit de senzația plăcută a unei mîngîieri blînde pe față... Cînd mi-am revenit, mă aflam în fața unei tinere fete, îngenunchiate. Am recunoscut-o imediat, era tînăra fată pe care o observasem în microscop".

Chimistul le povestește celor prezenți, aventurile prin care a trecut, alături de tînăra și frumoasa fată, în lumea atomului. Le aduce la cunoștință planul său de a face o nouă vizită în această lume minusculă, pe perioada unei săptămîni terestre, care datorită relativității timpului, corespunde unei perioade considerabile în lumea subatomică. Le cere prietenilor săi să supravegheze inelul de aur, minut cu minut, astfel încît întoarcerea să nu-i fie impiedicată de nimic. La sfîrșitul săptămînii de așteptare, Chimistul nu apare. Marele Om de Afaceri decide plasarea inelului într-un muzeu, pentru cazul în care, totuși, va reveni cîndva. Acest sfîrșit lasă de înțeles că romanul va avea o continuare în care cititorii să afle ce s-a întîmplat cu Chimistul și frumoasa Lylda,

Continuarea se numește PEOPLE OF THE GOLDEN ATOM și constituie al doilea volum al viitoarei trilogii. Povestea continuă după cinci ani de la dispariția Chimistului, cu ocazia unei noi întîlniri a prietenilor acestuia, de data aceasta în casa Doctorului. Acesta îi anunță pe ceilalți că prietenul lor Chimistul, înainte de plecare, a lăsat o scrisoare cu indicații precise de a nu fi deschisă înainte de cinci ani de la plecarea lui. Această scrisoare conținea formula licorii ce producea creșterea sau scăderea corpului și o invitație fermă de a se întîlni toți în lumea subatomică. După o lungă discuție, se hotărăsc să plece, cu excepția Bancherului care rămîne datorită vîrstei și afacerilor. Dar și pentru a supraveghea în continuare inelul. De data aceasta, asistăm în detaliu la călătoria de pătrundere în universul subatomic pînă la planeta unde locuiește Lylda. Aici îl întîlnesc pe Chimist și pe soția acestuia (cine alta decît Lylda?), de la care află că pașnicul popor al planetei este amenințat de-o invazie barbară. Grație licorii care produce scăderea sau creșterea dimensiunilor, prietenii noștri își permit să devină uriași în această lume, restabilind pacea. Și pentru ca sfîrșitul să fie și mai frumos, Foarte Tînărul Om își găsește o logodnică în persoana preafrumoasei Aura.

Trilogia nu este altceva decît o utopie a la Wells, utopii care la timpul lor au fost însă considerate revoluționare în genul science-fiction, și-au inspirat numeroși scriitori. Însăși Cummings, după o perioadă în care a publicat cîteva romane și nuvele interesante – aceasta în primii ani ai carierei – a folosit aceeași formulă pentru următoarele creații, concentrîndu-și atenția asupra stilului și a personajelor.

Nicolae C. ARITON

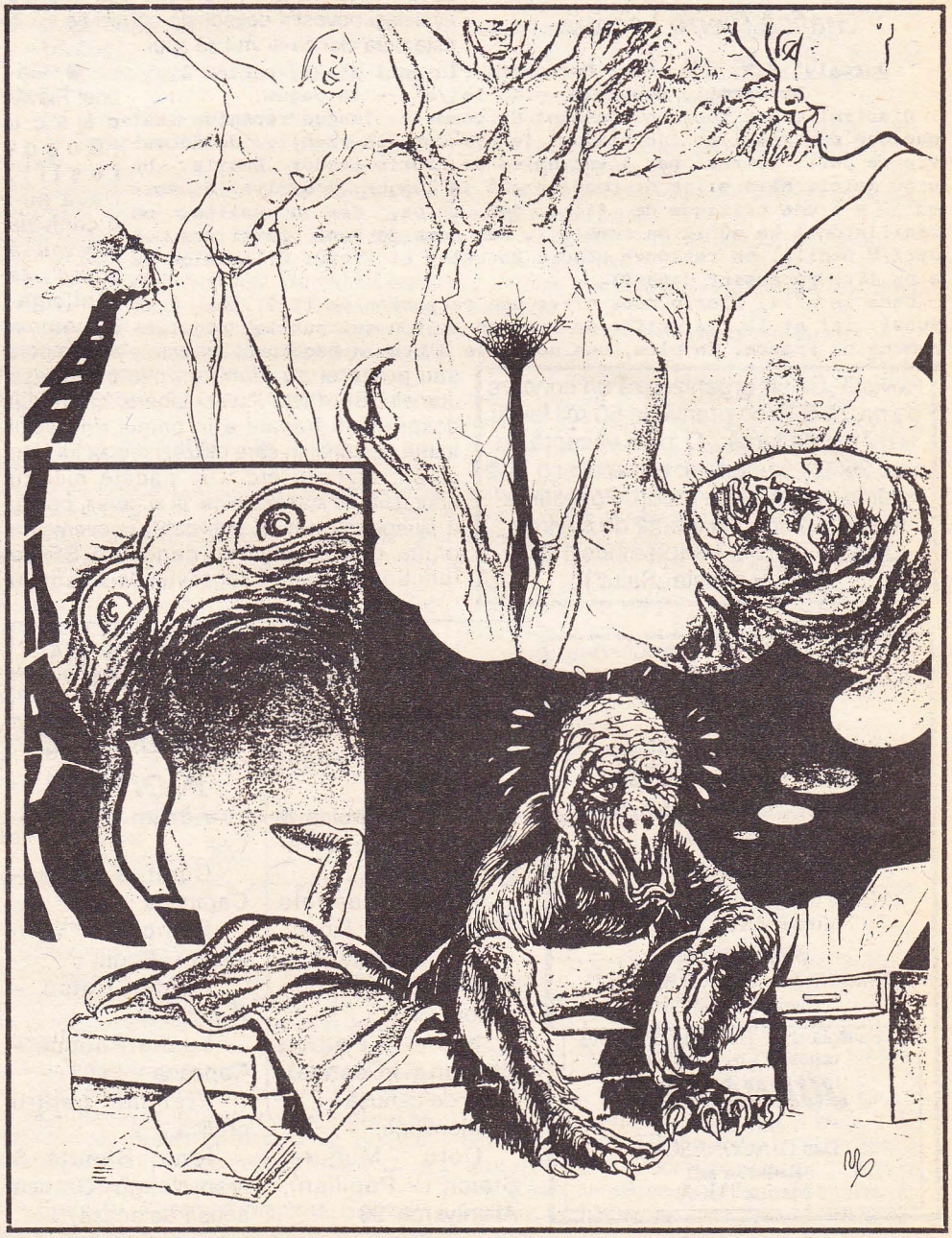

Robert LIPSYTE

Plată şi răsplată

„VĂ VORBEŞTE COMANDANTUL. DATORITĂ UNOR CAUZE INDEPENDENTE DE VOINŢA NOASTRĂ, ACEST AVION VA URMA O TRAIECTORIE ASCENDENTĂ, **ÎN URMĂTORUL SFERT DE ORĂ** AJUNGÎND ÎN RAI. PASAGERII ALEŞI VOR PUTEA COBORÎ. MULŢUMESC."

Primul care vorbi fu un preot gras, împroşcînd cuvintele din gura plină de struguri.

„Ce glumă idioată mai e şi asta?"

Un copil începu să plîngă fiindcă maică-sa părea îngrijorată, iar doi tineri soţi îşi strînseră mîinile. Clasa Turist, unde se aflau, era tixită, dar liniştită.

În faţă, la clasa întîi, un bărbat îndesat, cu mîini păroase, purtînd o cămaşă roz cu monogramă, se întoarse spre blonda de lîngă geam. „Doar un accident, Puff, nimic altceva."

Un tip subţire şi bronzat, cu mustaţă pomădată, se aplecă spre el: „Ce-ai zis, Max?"

„Am zis că s-ar putea s-o încurcăm." Max bătu liniştitor braţul blondei. „Nu te speria, Puff, fă-te frumoasă. Orice s-ar întîmpla, lasă-mă pe mine să vorbesc."

Cînd zîmbetul stewardeselor dispăru, pasagerii începură să se uite unii la alţii, apoi să vorbească. Erau douăzeci şi unu de oameni la clasa întîi şi cincizeci şi opt la Turist, iar vocile deveniră distincte cînd scăzu zgomotul motoarelor. Preotul cel gras, care-şi terminase strugurii, îşi desfăcu centura de siguranţă şi ieşi pe interval.

„Nu e de rîs. E o blasfemie şi o glumă proastă."

O doamnă cu păr cenuşiu şi ochi albaştri luminoşi îl trase de mînecă. „Părinte, ce Fericire, sîntem duşi de-a dreptul la pieptul Lui, aşa cum se cuvine."

„Cum se cuvine, cum se cuvine," murmură preotul, aşezîndu-se greoi la locul său.

În faţă, insul cu mustaţa îl bătu pe umăr pe Max. „E de rău, Max, ce zici?"

„Calmează-te, Charlie, niciodată nu ştii cu chestiile astea." Max îşi plimbă degetele de-a lungul braţului lui Puff, dar blonda îşi aranja părul.

Două rînduri mai în faţă, un bărbat corpolent cu costum bleu, respirînd anevoios, îşi strecură mîna sub cămaşă, în partea stîngă a pieptului. Nevastă-sa, o femeie slăbuţă arătînd de parcă ar fi durut-o permanent capul, îi şopti: „Gîndeşte-te la duminicile cînd jucai golf, Harry."

Tinerii soţi de la Turist înţeleseseră şi-şi zîmbeau unul altuia. „Sînt fericită că am aşteptat, iubitule."

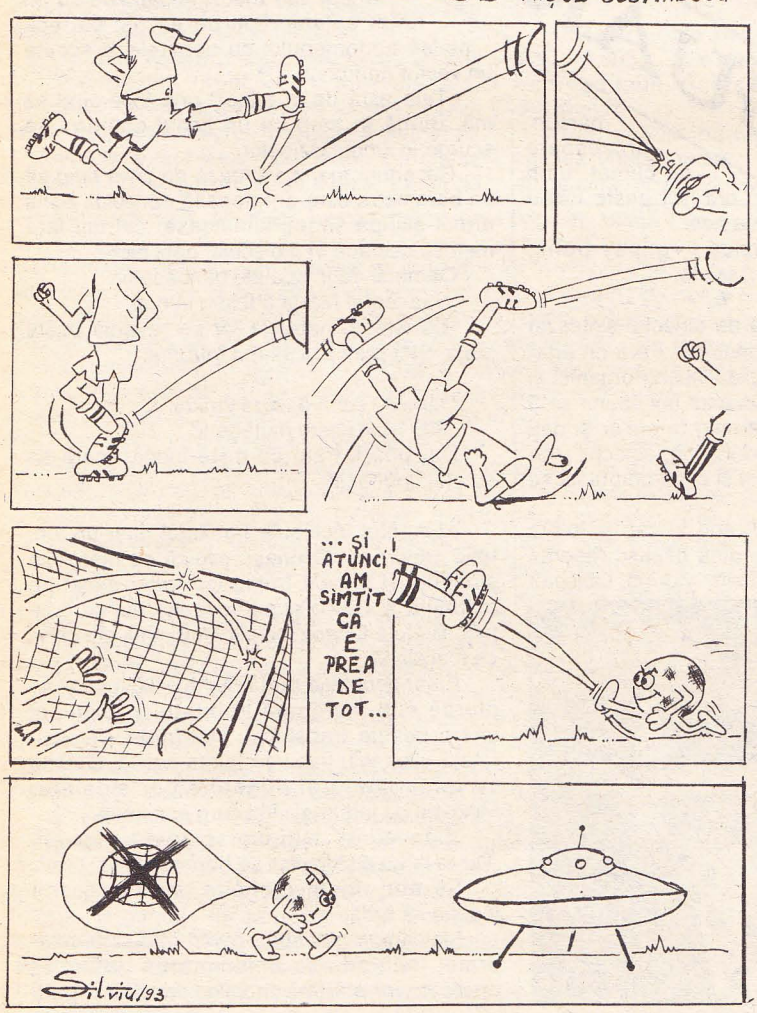

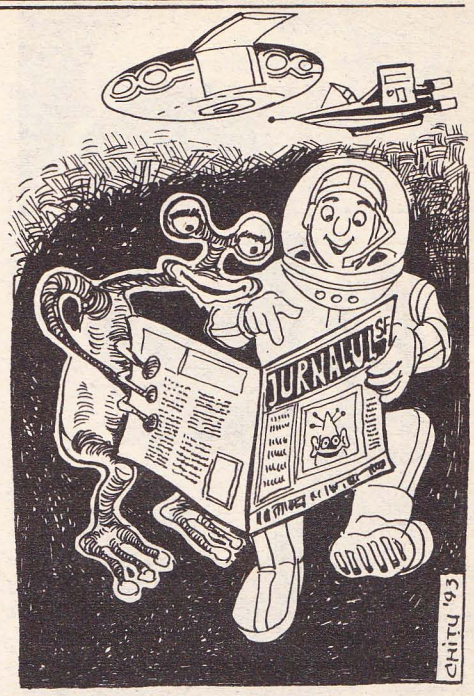

„A meritat, într-adevăr," încuviinţă el.

„Vreau să spun... am făcut totul bine, şi acum..."

Doamna cu păr cenuşiu se ruga, „Binecuvîntează-mă Părinte...", dar toţi cei din jur începură să-l cheme pe preot şi să-l tragă de rasă. Acesta ieşi din nou pe interval, scuipînd seminţe de struguri, şi se îndreptă spre toaletă. Era ocupată.

„Mămico?" şopti copilul, iar maică-sa zîmbi şi îl mîngîie.

„O să fii în curînd cu tăticu', o să fii..."

Deodată motoarele tăcură şi avionul începu să urce.

„Curînd, curînd," ţipă doamna cu păr cenuşiu, aproape isteric, şi tinerii soţi zîmbiră, sărutîndu-se, şi mama îşi strînse la piept fiul şi trei femei îşi făcură cruce şi preotul căzu în genunchi, apăsîndu-şi fruntea pe uşa încuiată a toaletei.

La clasa întîi era linişte. Bărbatul corpolent alunecase în fotoliu, iar Max îi îndesă lui Puff în mînă cincizeci de dolari. „S-ar putea să ne despărţim, fetiţo."

Avionul ateriză, iar interfonul bîzîi din nou.

„VĂ VORBEŞTE COMANDANTUL. AM ATERIZAT ÎN RAI. TOŢI PASAGERII DE CLASA ÎNTÎI SÎNT INVITAŢI SĂ COBOARE. CEI DINTRE DUMNEAVOASTRĂ CARE CONTINUĂ CĂLĂTORIA SÎNT RUGAŢI SĂ-ŞI PUNĂ CENTURILE DE SIGURANŢĂ. PUTEŢI FUMA."

Traducere: Cristian LĂZĂRESCU

BODYGUARD

Lălăie. O face în gura mare, cu modulaţii ciclice, se tîmpeşte repetînd într-una că Don Esteban are curul mare, pielea i se zgîieşte prin găuri, se vede structura primară, tuburi, wolfram, artefacte intime mîzgălite cîndva de Geiger Arht. Un android.

Mă apropii şi îi penetrez procesoarele din ţeastă cu un virus LIVIATHAN. Se linişteşte o vreme, apoi începe să cînte încet.

Klunantul stă lîngă mine şi mîrîie mulţumit. Îşi tîrăşte trompa lîngă zid, răsuflă adînc şi îşi lasă embrionul. Un mucilagiu amorf din care ies pseudopodele, botul-rictus, coada lungă închipuită dintr-o succesiune de carcase vineţii, ascuţită la capăt. Se tîrăşte pe ţeasta androidului prăbuşit lîngă zid, îi astupă mutra şi generează şocuri modulare. Apoi dezbracă trupul de piele şi smulge precis părţi din sistemul primar. Klunantul stă destins, porii hidoşi sug aerul, apoi botul îi remite în doze chibzuite aburi galbeni, toxici.

Cade o cărămidă, destul de aproape şi se aud paşi în alergare spre capătul străzii. Siluete în mantile negre, cu cagule-vizieră în infraroşu, agaţă pe faţadele clădirilor cearşafuri cu lozinci sîngerii:

„Fuck You, E.T.!"

Oţelul frontispiciilor luceşte sinistru, iar geamurile, ca şi cînd s-ar fi scufundat în noroi, reflectă lumea diform.

Mă uit la Klunant să văd dacă a intervenit ceva. Îl simt crispat, la pîndă. Ochii nu mai sînt leşioşi, sînt injectaţi în verde aprins.

Oamenii stau ascunşi după palisade şi urlă putreziciune.

Lozinci, flamuri peste tot.

„Ia Tvoiu Mati!"

Săraca Andaluzie dacă nu-ţi mai ajung cuvintele să-ţi verşi otrava înjurînd în limba-mamă!

☆

Soarele stă lipit de linia orizontului. Parcă aşteaptă un pumn în cap. Ca dacă străinii au năvălit printre noi? Oamenii tot la fel stau aşezaţi pe W.C.

☆

„ORDIN INTERN
ARTICOL UNIC:

a). Sînt interzise pe teritoriul andaluz manifestările xenofobe. Orice alterare a relaţiei între noi şi străini se poate transforma într-un conflict cu implicaţii grave.

b). Străinii au drept la gardă de corp. Garda de corp este constituită din androizi generaţia SAAVEDRA.

Guvernator:

Don Esteban Y Colon de Scorza
cu acordul Consiliului de Apărare."

☆

„Go to Hell!"

Vopseaua s-a fragmentat de căldură şi a căzut pe alocuri, dar literele sînt ca flacără. Scrise între două coloane, peste vitraliile gotice, suprarealiste, ale catedralei.

Oameni cu cădelniţe, miros de tămîie, rugi de alungare a Satanei.

Voci dogite bubuie în cuprinsul pieţei şi trupul de bronz al regelui Juan Carlos abia mai stă pe cal sub undele de şoc ale decibelilor.

Matca gîfîie ca şi cînd i-ar fi teamă să nu i se audă respiraţia, viscerele stau atîrnate sub carcasa spinării, cu terminaţii ventriculare, hidoase. Din ele curge plasma care acoperă piaţa, o face să semene cu o lentilă uriaşă. Apoi lichidul cristalizează în reţele sticloase alcătuind simboluri pe care nu le înţelege nimeni.

Andaluzii aruncă fumingene, apar cratere în crusta fragilă de deasupra marmurei.

Începe vîntul.

☆

Castele, zgîrie-nori, grădini, generatoare ionizate, parcuri, procesoare de climat, timp prăvălit peste locuri şi oameni.

Muzică gupsy-punk, cyberpunk... urlete.

☆

Îmi apropii mîna de obiectul sintetizat de embrion. Îl văd chircindu-se. Pare un artefact, deşi simbioza de plastificanţi organici şi crom este macabră. Klunantul îmi spune să îl ridic. Gîndurile lui mi se înfig în creier şi dau coerenţă mişcărilor. Cînd îl ating, obiectul face simbioză cu podul palmei şi chiar corpul lui se alungeşte rectiliniu.

„Anclaşează emisia!" aud în cap şi întorc obiectul pe toate părţile pînă găsesc resortul organic. Îl ating uşor şi îl simt vibrînd. Obiectul

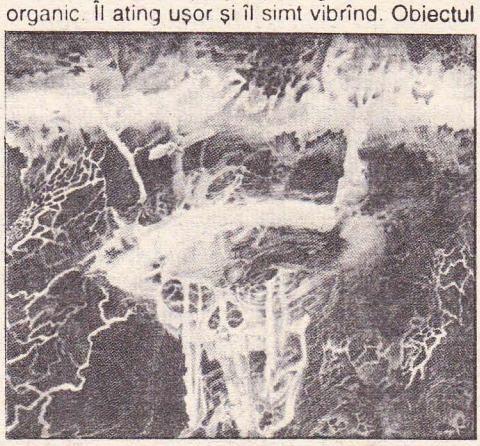

refulează flăcări şi orizontul se albeşte ca şi cînd s-ar fi înecat cu napalm.

Armă. Moarte.

Gîndesc. Am o armă... Nu pot muri ca tîmpitul de lîngă zid.

☆

Copiii şi-au închipuit un tobogan pe fuselajul unei navete prăbuşite în marginea oraşului. Se joacă şi cred în ziua de mîine. Am crede şi noi dacă am mai fi copii.

Un bărbat încearcă să treacă în fugă piaţa. Tălpile i se lipesc după cîţiva paşi, avîntul îl face să cadă pe burtă. Urlă multă vreme încercînd să-şi dezlipească faţa şi mîinile de crusta lipicioasă.

Matca şfichiuie aerul cu un viscer subţire, îl apucă pe om de mijloc, îl smulge din clisă, mantila de protecţie rămîne lipită jos, goliciunea fulgeră piaţa, apoi se lasă liniştea şi toţi stau holbîndu-se cretinizaţi cum omul este îndesat într-un sex uriaş.

Gemete, horcăială.

☆

„Cine eşti tu să păzeşti nenorocirea asta?"

Omul stă rezemat de perete cu ţigara lipită de buza de jos. Vorbeşte încet, dar cuvintele parcă vin dintr-un laminor.

„Să-ţi povestesc cîte ceva din istoria noastră. Să vezi ce am fost".

„Nu ştiu de ce te ascult", îi zic cu adrenalina gata să-mi curgă prin urechi.

„Păi, poate ca să vezi ce decăzut eşti. Un android, adică nimic".

Îşi ridică privirea şi mi-o înfige în ochi.

„Eşti un nimic", se repetă rar.

Aruncă ţigata, îşi desface cagula şi îi văd mutra îmbătrînită cu un rînjet satanic lipit pe ea. Îşi sfîrtecă pielea abdomenului cu degetele şi scoate un vector neuronal.

„Ţine asta de la mine!" urlă încercînd să mă atingă în timp ce un lichid galben i se scurge în lungul cizmelor.

Resortul organic vibrează de cîtva timp ca un barometru care anticipează pericolul. Botul armei scuipă săgeţi luminoase, cel din faţa mea se desface în molecule, apoi piere.

Oamenii rîd în spatele baricadelor.

„Saavedra! Mă-ta a fost o curvă!"

Rîd isteric, nebunia lor se revarsă peste piaţă. Sînt prea laşi să mă înfrunte.

☆

Oamenii spun despre străini:

„Sînt fraţii noştri mutageni".

Dar poţi fi frate cu nişte indivizi care se autofecundează?

☆

Klunantul închipuie habitatul dintr-un sintetic xenomorf. O uriaşă scoică cu marginile sîngerii. Îşi întinde trupul lenticular direct pe marmură şi pielea supurează lichidul de contact. Braţele lucesc metalic în lumina din ce în ce mai slabă.

Embrionul iese prin botul Klunantului şi se pierde sub marginea habitatului. Lichidul intern devine translucid, linii frînte, de acurateţă electrică, tulbură spuma nativă. O ating cu mîna liberă şi degetele par sidefate. Milioane de informaţii îmi curg prin vene.

„Saavedra!" aud din spatele baricadei. „Du-te la un distribuitor de hormoni!"

Se aud rîsete grohăite, apoi baricada începe să ardă.

Matca ţipă mecabru, o văd în umbra catedralei înălţîndu-se ameninţător. Jeturi de aruncătoare sfărîmă mobile, oameni şi părţi

întregi de clădiri. Klunantul meu își deschide ochii și mîrîie.

Bodyguard.

Trag ca să-l apăr.

☆

„ORDIN INTERN
ARTICOL UNIC:
Evacuați orașul.
Guvernator:
Don Esteban Y Colon de Scorza,
cu acordul Consiliului de Apărare".

☆

Matca emite bolul spre dimineață. Este sidefiu, străbătut de vinișoare roșii, recunosc clar amprentele neuronale. Bolul se rostogolește în unul din cratere și rămîne imobil. Calota întoarsă spre mine are pecetea omului de ieri. Ochii, nasul, chiar și gura deschisă într-un urlet care nu se aude, sînt ale lui, fără îndoială.

☆

„STRICT SECRET.
ORDIN 4-17 A.G.: ANULAȚI PROGRAM BODYGUARD.
Scanez și retinele aproape pleznesc sub flashurile simbolurilor.
URMAȚI INSTRUCȚIUNILE DIN FILA B".

☆

Mi se face scîrbă de tot.

Klunantul își ridică pleoapele pline de negi și retinele ca fierea încearcă să mă tulbure. Mîrîie încet cu botul plin de duhoare. Embrionul îi pătrunde prin fanta gurii, bate speriat aerul cu pseudopodele lui firave, coada îi întîrzie cîtva timp, apoi dispare cu totul.

Să îi ard? Să îi tai cu vectorii? Să îi umflu pînă pleznesc cu acceleratorul de particule?

În jurul orașului începe să crească un cîmp de forță sferic, pămîntul se crapă, se mișcă sub picioare.

TIMP DE IMPLOZIE SUPRA – G – 3

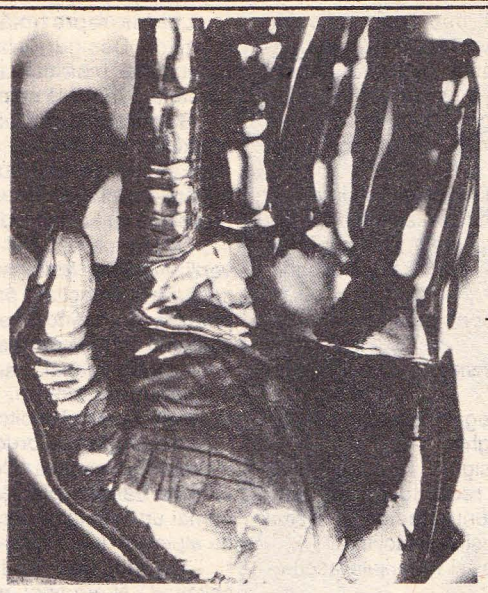

MINUTE

O bombă supragravitațională, presă invizibilă de stors local.

Klunantul scoate un sunet nou. Să fie o chemare?

Întorc capul din alergare și îl văd. Stă nemișcat și pare fără apărare. Matca urlă sub orizont.

Oamenii aleargă în adăpostul capsulelor de fugă. Nici nu-mi dau atenție.

Deschid sasul, mă așez în fotoliu și îmi aleg un unghi balistic de douăzeci de grade, apoi mă ejeclez. Accelerația mă presează, tot trupul este o durere intensă.

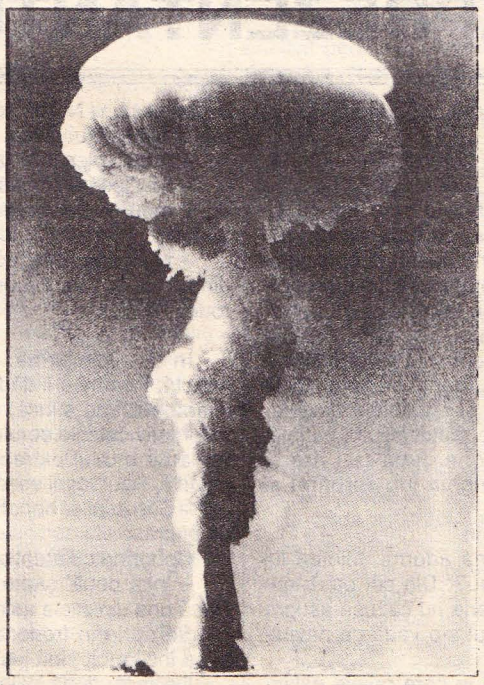

TIMP DE IMPLOZIE SUPRA – G – 10 SECUNDE

Imaginile de pe monitoare sînt halucinante. Unde de șoc repetate, pămînt surpîndu-se cu clădiri și tot ce se află pe el.

Matca și Klunanții tremură sub presiunea accelerației în continuă creștere, trupurile li s-au lipit de pămînt, încearcă să iasă din iadul contrafăcut, timpul curge implacabil, le smulge vigoarea, îi sfărîmă. Frînturi de organe și lichid plasmatic întunecă piața, apoi dispar în pămînt ca și cînd n-ar fi fost.

☆

O lume fără străini. O hipercivilizație. Ce înseamnă străini? Mutre diforme? Tentacule? Sînge verde? Ceva altfel? Astea sînt în mintea noastră, indiferent de cum arătăm.

Noi sîntem străini. Străini de noi înșine.

☆

Mă plasez pe o orbită circumterestră, la douăzeci de mii de kilometrii deasupra Andaluziei. Scanez imaginea pînă cînd am ocazia să văd fiecare detaliu al inimii orașului-cetate.

Moluz și găuri. Praf.

„Pun eu laba pe tine, Saavedra!"

„Care Saavedra?" mă întreb. „Cîți din generația Saavedra tremură sub asperitatea acestor cuvinte."

☆

Îmi reîncarc programul BODYGUARD și construiesc o barieră mentală în jurul lui. Cîți Saavedra fac lucrul ăsta acum?

Activez misilele, computerizez programul de luptă, cu gîndul să distrug toți virtualii străini.

Voi aștepta o mie, două sau un milion de ani. Va fi o frondă a mea împotriva timpului.

Anul 2473 – Saavedra 17 –
OUT OF EMISSION

Petrică SÎRBU ✍
QUO VADIS – Ploiești

Herbert W. FRANKE
Conștiința de sine

Automatul îl supraveghea. Cele două manipulatoare străbăteau pereții cutiei de sticlă. În rest, încăperea era goală.

Ben se gîndea cum ar putea ieși de-aici. Îi lăsaseră doar ceea ce purta asupra lui. Restul zăcea afară, în marea hală. Inclusiv platforma zburătoare cu care sosise. Trebuia să străbată cei cîțiva metri pînă la ea!

Ben se gîndea la grenada din buzunarul pantalonilor. Dacă ar arunca-o în colțul opus...

În acel moment, manipulatoarele țîșniră și îi smulseră grenada pe care o avea deja în mînă. O ușă glisantă se deschise în peretele din fața lui, un al treilea manipulator se întinse de afară și așeză corpul exploziv lîngă grămada alcătuită de celelalte obiecte ale sale. Ben se sperie. Îi supravegheau gîndurile!

Se străduí să nu gîndească nimic esențial. Se concentră asupra unor cifre: 5687 ori 11 fac 62557, 5687 ori 12 fac 68244, 5687 ori 13...

Iar și iar, creierul îi era străbătut de altfel de gînduri. Oare cînd va începe Kay să-l caute? 5687 ori 13 fac 73931. Numai să nu mă gîndesc la altceva! 5687 ori 14... Dacă ar putea să-l cheme!... 5687 ori 14 fac 79618; 5687... Își aminti de emițător. Purta încă aparatul, fixat pe corp. Poate că energia ar fi suficientă... Prea tîrziu, însă...

Degete reci îi umblau la centură... Se apără cu disperare. Se încordă împotriva cleștilor, scutură articulațiile, se cramponă de emițătorul său. Zadarnic. Perechile de degete boante se mișcau neînduplecat, rapid și cu agilitate... Aparatul dispăru prin ecluză spre exterior.

Ben se opri din joaca sa cu cifrele. Nu avea nici un rost. Totuși, cum putea ieși de aici, dacă orice gînd al său era înregistrat? Inventarie, obiect cu obiect, tot ce îi rămăsese, dar nimic nu era potrivit. Își dădu seama că manipulatoarele păreau să nu facă diferența între ceea ce aparținea organismului său și ceea ce nu aparținea... Și îi veni o idee aproape hilară. Poatecă merita, însă... Și Ben, cu toate resursele sale psihice, se concentră asupra unui singur gînd.

Ceea ce acționează în mine, își spuse, este conștiința mea, conștiința de sine... Și voința mea, capacitatea mea de gîndire, propriul eu – toate acestea, cu întregul lor suport material, se identifică întru-totul cu persoana mea! Unealta eliberării va fi, deci, corpul meu, puterea mușchilor mei, cunoștințele creierului meu...

Din nou manipulatoarele se mișcară. Cele două brațe îl cuprinseră pe Ben, ecluza se deschise, al treilea braț, cel exterior, îl luă în primire și îl impinse afară. Ben apucă bara platformei zburătoare și, trăgînd-o după el, fugi din zona de acțiune a manipulatoarelor. Se urcă pe obiectul zburător, mișcă o manetă și, într-o curbă elegantă, trecu spre intrarea halei.

După cîteva secunde plutea deja departe, deasupra clădirilor care deveneau tot mai mici, dispărînd curînd în ceață.

Traducere de: W. PETROVITSCH

Ted REYNOLDS

REPREZENTANTUL

Paul detesta vremea-somului mai mult decît orice altceva, chiar mai mult decît hrana. Capul îi vîjîia de ameţeală, bicepşii îl dureau îngrozitor, iar vertebrele bazinului păreau gata să se desfacă. Nu putea nici măcar să-şi balanseze greutatea cu mîinile, deoarece familia se afla încă în semi-veghe; dacă deschideau ochii şi-l surprindeau ţinînd bara de dormit cu mîinile, viitorul, comercial şi diplomatic, ar fi fost ameninţat.

Trebuia să mai reziste o jumătate de oră – pînă cînd ceilalţi intrau în somnul profund; abia după aceea se putea desprinde de stinghie lungindu-se pentru cîteva ore pe podeaua stîncoasă a peşterii. Desigur, cînd familia se trezea, trebuia să fie înapoi, atîrnat cu genunchii după stinghia de dormit.

Bineînţeles, Pommop deschise ochii, şi-l privi somnoros:

– Am îngrădit bine Morksii, nu, fiule?

– Sigur, Pamma, ciripi Paul reglînd voderul translator pe un ton afectiv.

Mulţumit, Pommop închise ochiul şi rămase legănîndu-se încetişor, înainte şi înapoi, cu capul în jos, pe propria lui stinghie.

Întotdeauna, semi-veghea era o perioadă nesigură; Sheckliţii alternau între vise şi realitate. Conversau destul: o recapitulare aproape inconştientă a activităţilor zilei încheiate, previziuni referitoare la ziua următoare, şi expresii generale de stimă reciprocă şi satisfacţie.

Atîrnînd în celălalat capăt al peşterii, Youwee îşi foi aripile asemenea celor de liliac şi murmură somnolent (ă?):

– Eşti un copil extraordinar, Wayuueo. Ţi-am spus-o azi? Unul dintre cei mai buni.

– Şi tu, Yoowee, raspunse Paul, străduindu-se să pară adormit.

Urmă o tăcere scurtă şi decise că era rîndul lui.

– Mappa? Mîine la dejun putem mînca Kabisco? Îmi place cum îl găteşti...

În realitate, îl detesta.

– Mmmmmmm, moţăi Moppom.

Suna recunoscător, în vreme ce ea (sau poate el) se apropia de faza somnului-profund.

Treptat, conversaţia se stinse şi familia intră în somnul-profund. Paul aşteptă, chinuit, pînă se convinse că niciunul n-avea să se mai deştepte. Apoi se ridică, apucă stinghia, îşi trase, cu greutate, peste ea picioarele amorţite şi se coborî pe podeaua peşterii. Îl durea fiecare muşchi şi era epuizat. Îşi întinse pe rînd fiecare membru, alungîndu-şi amorţeala.

Dacă dormitul pe podea ar fi reprezentat o comportare ciudată, totuşi acceptabilă printre sheckliţi, pe Paul nu l-ar fi deranjat să fie considerat excentric. Dar în concepţia familiei, un individ care refuza să doarmă în poziţia corectă, agăţat cu capul în jos, pe bara de dormit, dădea semne de nebunie incipientă, probabil chiar o trăsătură criminală. Cu cea mai mare bunăvoinţă, o asemenea tendinţă la unul dintre copiii lor ar fi trezit instinctiv o puternică tulburare. După primele nopţi petrecute pe Sheckley, Paul înţelesese că aceasta era una dintre activităţile mult prea apropiate de limita acceptanţei sociale pentru ca s-o practice.

Istovit, se îndreptă către capătul cel mai îndepărtat al peşterii, acolo unde familia Mestoiwe păstra străvechile altare şi consolele calculatoarelor. Se întinse pe jos, stîrnind cît mai puţine pietricele cu putinţă. Familia urma să revină în starea de semi-veghe după trei ore şi jumătate. Trebuia să-l găsească atîrnat de stinghia lui, vorbăreţ şi mulţumit, altfel ar fi început necazurile diplomatice.

Paul detesta din adîncul inimii perioada de somn.

Iar acum, încununîndu-le parcă, nu mai putea adormi. Mintea lui repeta aceeaşi inutilă întrebare: „De ce tocmai eu?" Din cei patru miliarde şi jumătate de oameni disponibili, de ce loteria nu căzuse asupra altuia; asupra oricăruia altul? De pildă, i-ar fi plăcut s-o vadă pe nevastă-sa, Marilyn, descurcîndu-se în situaţia aceasta.

Nu pentru prima dată, blestemă modul stupid în care rasele galactice aranjau relaţiile inter-specii. Cu siguranţă, oamenii ar fi găsit o modalitate mai puţin ridicolă. Dar cînd Pămîntul se alăturase comunităţii galactice, schema funcţiona de milioane de ani; oamenii puteau fie s-o accepte, fie să revină acasă pufnind, însă n-aveau cum s-o schimbe sau anuleze.

Paul ştia că era necesară. Speciile galactice erau prea diverse, prea variate pentru ca fiecare dintre ele să le poată accepta pe toate celelalte. Unele îşi devorau pruncii, altele deţineau convingeri religioase extrem de ferme. Fiecare nouă rasă care intra în competenţa Pămîntului era un potenţial aliat diplomat, partener comercial, prieten – sau poate era mult prea deosebit fizic, moral, intelectual, social, pentru ca oamenii să se poată înţelege vreodată cu ea.

Loteria reprezintă sistemul oficial de facere, sau desfacere a relaţiilor. Desigur, era o modalitate mult mai bună decît, de pildă, războaiele. Însă cuiva obligat s-o îndeplinească în anumite condiţii, părea fără îndoială stupidă.

Reprezentantul pămîntenilor pe planeta Sheckley căzu într-o moţăială neliniştită.

Familia se ghemuise pe buza din exteriorul peşterii, înghiţind bucăţele mici din carne de mork, Paul putea fi recunoscător că Moppom nu venise cu kabiscp, dar nici morkul nu era mai gustos.

Galben-palid, cerul se arcui deasupra, stropit de nenumăraţi norişori verzi, morkii se foiră, mugind încetişor în ţarcurile lor din susul pantei, iar păsărelele se agitară preocupate sub soarele dimineţii. Pommop ieşi din peşteră, întinzîndu-se, şi rămase privind, apoi membrele prelungi, alungînd somnul din ele.

– O zi minunată, absolut nemaipomenită, vorbi el în cele din urmă, alăturîndu-se familiei. Nu-i rîndul tău să zbori la Youoory după ouă, Wayuu? îl privi el, iubitor, pe Paul.

O bucată mai crudă din mork se opri în gîtul lui Paul şi acesta începu să tuşească. Din locul unde se afla, pe buza stîncii, putea zări vîrfurile caselor plantate mai sus, răsărind dintre copacii-flacără. La numai un kilometru de zbor de liliac, se gîndi el. Pentru mine, două ore de alpinism, întîi în jos, apoi în sus. Dacă reuşesc...

„Nu sînt unul dintre voi", privi el cu disperare spre familia de chiţăitori. „N-am aripi, nu pot zbura şi detest ouăle de breeier. Ştiţi asta, de ce vă prefaceţi?"

Era inutil. Îl lăsau să ştie că era unul dintre ei, că îl acceptau în continuare. Ar fi trebuit să se simtă uşurat şi flatat. Dacă ar fi început să-l umilească, atunci ar fi fost adevăratul motiv de îngrijorare. Realitatea era că toţi membrii familiei Mestoiwe mergeau pe rînd să tîrguiască în satul Youoory, iar acum venise rîndul lui. Nimic mai simplu.

– Ba da, Pamma, ciripi el aşa cum trebuia, mişcîndu-şi degetele pe clapele voderului. Tii! Pot rămîne să văd un spectacol flooel?

Nu putea suporta distracţiile locale, însă adevăratul Wayuueo căruia îi plăceau spectacolele flooel, ar fi solicitat neapărat aprobarea. În plus, i-ar fi oferit o scuză uşor de acceptat pentru timpul suplimentar de care avea nevoie.

– Păi..., începu Pommop în obişnuita sa postură, însă Moppom interveni:

– Nu văd nimic rău în asta, Poms. Wayuu este de multă vreme un băiat bun. Nu se topeşte niciodată în peşteră, adăugă ea aprobatoare. Nu ca Yoouwee...

– Atunci plec imediat, sări în picioare Paul.

– Stai jos şi termină-ţi morkul, îl puse la punct Pommop. Nici un copil de-al meu nu va merge în sat într-o condiţie precară. Ce vor crede cei bătrîni?

– Nu-i vina mea, comentă Moppom. Copilul ăsta de-abia ciuguleşte din mîncare. Jur, cîteodată nu ştiu ce-i cu el. Paote că are mîncărimea rouei.

***

În cele din urmă, chinul dejunului luă sfîrşit. Familia îi ură o zi liniştită, Pommop îi dădu nişte mărunţiş (elitrele uscate şi iridescente ale scarabeului de stîncă) şi, apoi cu toţii se întoarseră cu spatele, lăudînd ostentativ culorile cerului de dimineaţă. În felul acesta, nu erau nevoiţi să remarce modul extrem de ne-ortodox al plecării sale. Cînd îşi ridică privirile, Paul răcni vesel:

– Sus aripile; hop, hop şi hopa! şi se căţără încetişor peste marginea de piatră.

Coborînd cu atenţie de pe un prag pe celălalt, se pomeni mormăind:

– Încă două' şapte de zile de lad. Încă după' şapte de zile de lad. Dacă una din zilele astea s-ar întîmpla să cadă...

Se opri din fredonat. Nu-i plăcea să se gîndească la cădere. Mai avea încă mult pînă jos.

De fapt, după calendarul terestru, ami rămăseseră douăsprezece zile – după ce trecuseră patru sute douăzeci. Zilele Sheckley erau scurte, deşi anii galactici standard erau mult mai lungi. Trebuia să reziste tocmai la un asemenea an.

Se întrebă dacă, în caz că se prăbuşea şi murea, s-ar mai fi stabilit relaţii între Pămînt şi Sheckley. Dacă sheckliţii îi expediau trupul înapoi pe Pămînt, răspunsul era negativ; dacă-l îngropau în cavoul familiei şi-l boceau ca pe unul de-al lor, atunci totul era în regulă. Presupunînd că adevăratul Wayuueo, aflat acum în locul lui pe Pămînt, se descurca la fel de bine.

Pe măsură ce cobora, pereţii rîpei se ridicau în jurul lui. Încercă să se concentreze asupra unor prize cît mai bune, ignorînd transpiraţia ce i se scurgea pe ceafă, îmbibînd ţesătura costumului.

– Pariez că adevăratul Wayuueo n-are atîtea necazuri, decise el cu amărăciune.

Prin fața ochilor i se perindară rapid o serie de închipuiri: Wayuueo zburînd dimineața spre fabrică, lucrînd la linia de montaj, bînd bere la Grătarul lui Rod după program, jucînd fotbal cu băieții lui Paul. Cu siguranță, nimic din toate acelea nu i s-ar fi părut stînjenitoare.

Se întrebă dacă Wayuueo trebuia să doarmă în același pat cu Marilyn. Probabil că după ce soția lui Paul adormea, Wayuueo se strecura de sub pături, și se atîrna cu capul în jos de cuier. Brusc, simți un val de simpatie pentru înlocuitorul său de departe.

În cele din urmă, ajunse în fundul rîpii. Cu mult deasupra capului său, fîșia îngustă de cer strălucea gălbuie și caldă. Rîpa era plină de tufișuri încîlcite, scaieți și buruieni; jos de tot trecea rîul Kooluuwe, lat de douăzeci de metri, adînc de trei și plin cu șerpii-viermi. Trebui să coboare vreo zece minute prin tufișurile din josul văii, înainte de a găsi un copac-flacără doborît peste rîu.

Trunchiul era suficient de gros, însă alunecos datorită sevei și lichenilor, și Paul trebui să înainteze peste le centimetru cu centimetru, în poziția șezut. La jumătatea distanței dădu peste un rogerian. Reptila zăcea în letargie, pe jumătate ieșită din apă, legănîndu-și coada lungă în curentul rapid. Cînd îl zări pe Paul, șfichiui meditativ limba.

– Vrei să-mi spui ce problemă ai? întrebă rogerianul.

– Mă-ndoiesc că mă poți ajuta, replică Paul.

– Aha, te îndoiești ca te pot ajuta... De ce?

– Deoarece, răspunde caustic pămînteanul, ai cam tot atîta inteligență cît un buștean și nu-nțeleg niciunul din cuvintele pe care le spui.

Ajunsese în punctul unde zăcea șopîrla și rămase călare pe trunchiul copacului, așteptînd-o să se miște.

Rogerianul clipi din ochii lui somnoroși și-l privi calm:

– Te îndoiești că te pot ajuta pentru că am cam tot atîta inteligență cît un buștean sau pentru că nu-nțeleg niciunul din cuvintele pe care le spun? întrebă el.

– Dumnezeule, n-am nevoie de înc-o ședință terapeutică! exclamă Paul.

Ridică piciorul drept și începu să-și maseze cîrceii.

– Așa-zisa ta conversație nu este decît o serie de tropisme evoluate, o memorie eidetică și abilitate mimetică. Pari inteligent, dar în capul tău de aligator nu există niciun gînd.

– Cum influențează asta problema ta? întrebă rogerianul.

Paul se opri din masat și schimbă poziția picioarelor.

– Știi c-asta-i o întrebare bună? Dacă n-ați fi voi, șopîrlele empatice, presiunea exercitată asupra mea, de-a rezista tot anul, ar fi tot mai mare. Dragul de Pămînt vrea să poată importa nave întregi cu voi. Poate că n-aveți un singur gînd inteligent personal, dar cu siguranță îi ajutați pe oameni să-și rezolve problemele. Acum, mișcă-te!

– Nu crezi că te-aș putea ajuta să-ți rezolvi problemele.

Uneori era greu să-ți dai seama că era un simplu tropis.

– Nu, răspunse Paul.

– Nu ești puțin negativist?

– Ascultă, Elijah, sau oricum te-ar chema, oftă Paul, problemele mele nu sînt psihologice, ele sînt reale. Dacă nu pot rezista un an întreg cu sheckliții... sau dacă ei nu pot rezista cu mine și-mi fac vînt... atunci, pe Pămînt, numele meu va fi împroșcat cu noroi. Acum cîțiva ani, un ungur a spulberat toate relațiile cu Quatrary, cu numai o săptămînă înainte de sfîrșitul perioadei, cînd a refuzat să fecundeze o tînără crevetă quatrary. Poporul quatrary a fost extrem de afectat de decizia lui și l-a alungat. Așa încît, acum, minele de mungo și științele de Uxode sînt inaccesibile oamenilor pentru totdeauna; niciodată nu vom mai putea trata cu rasa Qutrary. Iar bărbatul acela a devenit un ciumat social pe Pămînt, pînă cînd, anul trecut, și-a zburat creierii. Eu nu vreau să sfîrșesc așa!

– Nu vrei să sfîrșești așa? repetă încetișor șopîrla.

– Bineînțeles că nu! Dar nu vreau nici să pățesc ca ruwandan-ul care a asigurat relația cu Humdingerii, îndeplinindu-și perfect termenul... și murind imediat după aceea datorită indierii. Acum este un erou al omenirii, dar asta nu-l învie... un martir al dorinței oamenilor de-a avea microprodusele humding și dramele electromagnetice din Cliclic! Nu vreau decît să plec de aici...

Se opri brusc, ridică picioarele din apă și continuă:

– Cred că mai întîi ar trebui să te ocupi de problema ta. Din spate vine un șarpe-vierme.

– Discutam despre tine, nu despre mine. Ce importnață are pentru problema ta faptul că din spate vine un șar...

Paul oftă și continuă de-a lungul copacului răsturnat, evitînd să lase picioarele în apă, pînă ce trecu de punctul unde bucățele mici din rogerian se învîrteau în curent. Mai prost decît un buștean, decise el. Totuși, un interludiu plăcut într-o zi altminteri obositoare.

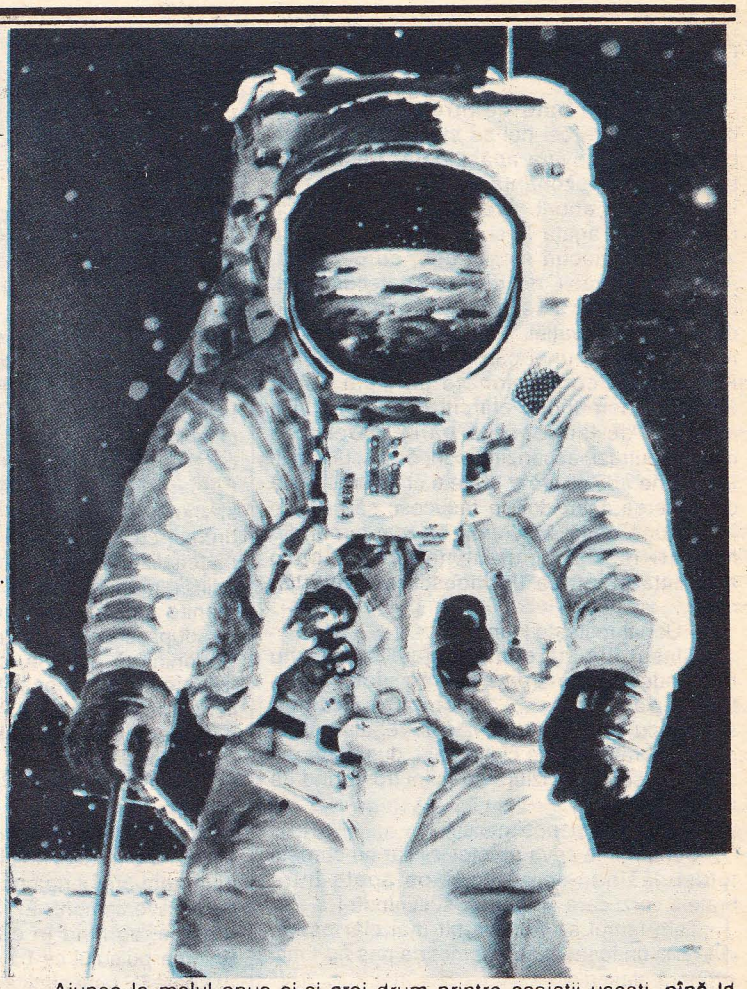

Ajunse la malul opus și-și croi drum printre scaieții uscați, pînă la celălalt perete al rîpei Kooluuwe. După ce aruncă o privire dezgustată asupra feței verticale a stîncii, începu să se cațere.

„Douăsprezece zile pămîntene", se gîndi, „numai douăsprezece zile. Dac-aș putea rezista... fără să fac nici o gafă... am reușit. Poate că nu-i prea confortabil, totuși sheckliții par la fel de doritori ca și mine să reușesc. Mă-ntreb", își spuse el, nu pentru prima oară, „ce naiba văd ei disponibil pe Pămînt, ca să mă ajute? Nu-i interesează aurul, fizica sau Beethoven. Totul pare să se învîrtă în jurul ridichilor, clipitorilor și operelor lui Phillip James Bailey. Asta-i excită pe toți. Acum, cine Dumnezeu a fost Phillip James Bailey ăsta?"

Urcînd necontenit și refuzînd să se oprească pentru a-și discuta problema cu alți trei rogerieni, pe la mijlocul dimineții, Paul se apropie de vîrf. Pe parcursul ultimilor zece metri, auzi deasupra glasuri; aveau un ton disprețuitor, care nu-i plăcea deloc. Ridică privirea. Pe cerul gălbui se profilau cîțiva sheckliți, care se uitau la el.

Escaladă buza rîpei și rămase, gîfîind. Sheckliții îl înconjurară. Erau șase adolescenți și începu să se simtă nervos. Cînd recunoscu printre ei pe Noowiioy, odrasla primarului, se simți realmente deprimat. N-avea să-i fie deloc ușor.

În ciuda epuizării, reuși să se scoale în picioare.

– Trebuie să ajung în sat, spuse el. Ouă... Nu mă pot juca acum.

Făcu un pas către copacii-flacără ce străjuiau rîpa.

Noowiioy păși lateral, blocîndu-i calea.

– Te-am văzut urcînd, rosti acesta amenințător, strîmbîndu-și chipul în cute cenușii. Vrei să știi ceva? De fapt, nu ești un shecklit.

Ceilalți cinci rîseră batjocoritor.

Paul îngheță șocat. Nimeni n-ar fi trebuit să spună așa ceva; putea însemna sfîrșitul. Adolescenții fuseseră de la început răutăcioși, chiar cruzi, dar deocamdată niciunul dintre ei nu depășise limita aceea.

Chipul lui Noowiioy se zbîrci iarăși, amuzat de ceea ce avea să spună.

– Nu ești un shecklit, repetă el. Ești un fel de crab-de-stîncă.

Inima lui Paul reveni acolo de unde se prăbușise. Mai auzise expresia aceea printre tinerii mai duri. Nu era o referire la umanitatea lui, ci o provocare de a-și arăta bărbăția... sau poate (Paul renunțase de a mai încerca să-și dea seama de diferențe) feminitatea.

Traducere Mihai Dan PAVELESCU ✍

(Sfîrșitul în numărul viitor)

ram Ta tam Ta tam tam Ta tam Ta tam tam Ta tam Ta tam tam

Tam-tamul bate neîntrerupt în haosul verde prin care cei doi se strecoară cu greu, cocoşaţi sub povara apăsătoare. Respiraţiile sacadate au rezonanţă în spaţiul îngust ca într-un balon aburit. Crengile arborilor pitici, răşchiate, se agaţă în solzi, plesnindu-i peste viziere cu smocuri moi şi ude, ca de cîrpă. Arborii sînt stranii, nefireşti, de nerecunoscut. În lumina filtrată a veşnicului amurg dominînd deasupra rezervaţiei, scoarţa de pe ei pîlpîie roşie, asemeni unei cărni mîncate de lepră. Formele lor contorsionate par, din unele unghiuri, homunculi chirciţi de trăsnet. De capetele de lemn atîrnă bărbi lăţoase de muşchi putrezi, ascunzînd ochi orbi scufundaţi în găvane adînci. Doar braţele crăcilor, stîrnite de trecerea celor doi se răsucesc să-i apuce într-o rugă mută, în vreme ce tam-tamul din hăţişuri îşi bate pulsul neîncetat, ca o ameninţare sau ca un indescifrabil avertisment.

– Ueria! rosteşte Humbra.

Glasul îi sună spart, răguşit. Ueria nu răspunde. Cu privirea roşie de efort, înaintează pas cu pas, deschizînd drumul, smulgîndu-se cu furie încolăcelii vegetale.

Humbra mai face cîţiva paşi, după care se opreşte. Îşi ridică viziera cu mîini tremurînd de oboseală.

– Eu zic să poposim aici.

Ueria mîrîie ceva neînţeles, dar se opreşte totuşi, lăsîndu-se să cadă pe spate între braţele verzi care-i primesc, susţinîndu-l.

Tam-tamul se aude mult mai clar acum, cînd nici un foşnet sau zgomot de pas nu-i mai acoperă glasurile.

Cei doi adorm instantaneu, de-a-npicioarele, sprijiniţi din toate părţile de braţe întrepletite. Vizierele poliprismatice care-i ajută să se orienteze le atîrnă căzute pînă la maxilare.

2. Din negură de vremi, rezervaţia este tabu. Legendele spun că aici este locul în care

Sunetul de departe

Strămoşii celor ce populează astăzi planeta au Devenit pentru prima dată. Ca urmare a unui fenomen de neînţeles, fiinţele slabe şi lipsite de conştiinţa Ideii care fuseseră cîndva Strămoşii celor de azi, s-au transmutat într-o bună zi, scuturîndu-şi de pe trupuri blănile şi îmbrăcînd armuri de titan, wolfram şi vanadiu, modulîndu-şi boturile şi colţii subţiri de calciu în fălci puternice, apte de luptă, lăsîndu-şi cozile şi aripile atîrnate în tufişurile junglei la care nu aveau să se mai întoarcă niciodată. Plecaţi de aici, radiaseră în toate direcţiile spaţiului fără hotar al Pustiei, însemnîndu-şi drumul cu nenumărate urme ale trecerii Ideii, materializate mai întîi în vetre primitive, apoi în edificii, monumente, columne – vestigii sacre, menite să puncteze perifrazele Ideii, pentru ca, după secole şi milenii de milenii, etapele Devenirii să ducă la formidabilele osuare de quirase ce desemnează astăzi centrele coloniilor suprapopulate ale Pustiei.

Doar Ueria şi Humbra s-au mai întors din multimilenara călătorie a Gintei, să caute aici, în scrumul organic al Vetrei, Semnul de probă înaintea Ideii, tulburînd cu paşii lor grei liniştea LOCULUI unde, prin negura Istoriei, în jungla fără istorie a rezervaţiei, veac după veac, nu a bătut tam-tamul neîntrerupt ca o chemare sau ca un avertisment. Ei răvăşesc conglomeratul organic, zgîriind în căutarea răspunsului la Enigma pulsului ce bate peste tot acolo unde Absenţa îşi face simţită prezenţa.

Dar cîtă vreme Ueria şi Humbra dorm, închistaţi în mlaştina de VIU, tam-tamul s-a apropiat pe nesimţite, răpăind acum ca şi cînd s-ar apleca peste cele două trupuri pustii în care vorbeşte Ideea. Tam-tamul este acum chiar în spatele primului strat de frunziş, chiar în spatele celui mai apropiat trunchi, chiar alături.

TATA tam Ta tam Ta tam tam Ta tam tam Ta tam tam Ta tam Ta tam tam

TATA tam Ta tam Ta tam tam Ta tam tam Ta tam tam Ta tam Ta tam tam

3. La marginea pădurii se deschide perspectiva amplă a unei văi înconjurate din toate părţile de verde. Zidurile de marmură, forfecate neregulat în ieşinduri şi meandre, se luptă cu jungla din jur, într-o nestatornică biruinţă.

Nu departe de primul pîlc de copaci, în piscina cu apă cristalină, printre florile roşii fără nume, se scaldă, golaşi, firavi, cu pletele lungi scînteind ca soarele, un cîrd de băieţi şi de fete. Nu au observat cei doi luptători tupilaţi în verdeaţă, cu simţurile şi nervii tremurînd de-ncordare.

Ueria îi face semn celuilalt să rămînă pe loc. Strecurîndu-se pînă la scăldătoare, se aruncă asupra celei mai apropiate victime la fel de surprinzător cum ţîşneşte ziua din noapte, sîngele din gîtul retezat, moartea din viaţă. Ghearele retractile se iţesc dintre solzii quirasei, sfîrtecînd dintr-o singură lovitură.

Copiii fug care încotro. Ueria face semn spre cel ascuns şi Humbra se apropie crîncen de trupul sfîrtecat care a prins deja să se usuce şi strîngă, părăsit fiind de răsuflarea Ideii care s-a risipit.

Umăr lîngă umăr, falcă lîngă falcă, luptătorii îşi rotesc privirile crunte peste oraşul de piatră. Caută mai ales către imensa parabolă concavă, asemeni unei urechi îngropate. Amuşinînd aerul încărcat de miresme beţive de parfum animal, cei doi pornesc într-acolo cu paşi elastici. Copiii se pitulează din calea lor, scîncind. Glasurile jun-

Dan PETRESCU

Noi membri, timpuri incerte

(premiul revistei „Tribuna" la Zilele SIGMA, Piatra Neamţ, 1984)

Efortul infatigabilului Dan Merişca de a impune conceptul de proto-SF mi separe legitim, el încadrîndu-se predilecţiunii naţionale pentru **proto-** şi **sin-**cronie, niciodată (cum şoptea în barbă Sorin Antohi,după chestionarea unui op de Ilie Bădescu) pentru **post** – cronie, acest oribil refulat. Rîndurile care urmează se vor sili de aceea să anexeze nomazilor SF-işti un număr de precursori dintre cei mai iluştri (precum Strindberg, Blaga, Sadoveanu ş.a.), care, aidoma mutanţilor, **sînt** (deja) **printre noi**; va fi şi o nesperată ocazie de a sistematiza, mai oftînd, mai compilînd, problematica trémporală inepuizabilă sursă de bogăţii **esfetice** (termen datorat ingeniozităţii lui S.A.).

Cedînd teren componentei sale S, SF-ul pare îndeosebi preocupat de paradoxiile care decurg din modelul cosmologic al lui Gödel; acesta admite călătoria în timp spre înapoi, chiar dacă, practic, cu preţul unor viteze enorme şi al unei cheltuiri energetice greu de imaginat importă însă faptul că, din punct de vedere fizic, întoarcerea în trecut, cu prezervarea vieţii subiectului ei, este absurdă; **paradoxul dublurii** însă, se povesteşte, îl afectase deja pe Confucius, care s-ar fi născut el normal, adică după tătîne-său, dar avînd deja 80 de ani la momentul slobozirii primului orăcăit (trebuie să fi fost nu atît în chinezeşte, cît în registrul grav), pe cînd genitorul nu depăşise 30 de primăveri; îi vom anexa de aceea pe ambii strămoşilor SF-ului, ba chiar şi pe Ortega y Gasset, care, pe la începutul secolului, colporta întîmplarea: trei dintr-o lovitură!

Tot de la Gödel citire (via Jacques Merleau-Ponty), „realitatea trecerii timpului nu este deloc sigură"; or, negarea pur şi simplu a timpului are o bogată tradiţie, de la eleaţi pînă la Olga Caba, neocolind mai ales scepticismul şi incluzîndu-l şi pe Borges, ca semnatar a două refutări ale scurgerii respective; să-ncepem cu ultimul: un text din 1939, intitulat **Avatarii ţestoasei**, sonda neşanselor lui Ahile de a o ajunge pe cvadrupedă pînă la... William James, care, în 1911, atacînd **Some Problems of Philosophy**, se îndoia că un număr de 14 minute s-ar putea consuma, deoarece mai înainte 7 minute ar trebui să dispară, nu înainte de trecerea a 3,5 minute ş.a.m.d., la infinit. Cît priveşte esenţialul celor două refutări ale timpului, el este rezumat în **Cartea de nisip**, în povestirea care dă şi titlul volumului: „Dacă spaţiul este infinit, ne aflăm în oricare punct al spaţiului. Dacă timpul este infinit, ne aflăm în oricare punct al timpului." Dar este timpul infinit? Borges nu se sfieşte să recurgă la Sextus Empiricus, în ale cărui **Schiţe pyrrhoniene**,într-adevăr, se pot citi mai multe demonstraţii negatoare (III, 136-150); argentinianul a preferat pe aceea care, arătînd că timpul se împarte în trecut-prezent-viitor, neagă trecutului şi viitorului orice realitate, fiindcă primul nu mai este, iar al doilea nu este încă; rămîne prezentul, care este fie divizibil, fie indivizibil; dar indivizibil nu e, căci altfel n-ar adăposti schimbările pe care lucrurile le suferă (în **Contra învăţăţilor**, VI, 66-68, Sextus va zice altceva, anume că un prezent divizibil ar implica un început care să-l lege de trecut şi un sfîrşit care să-l articuleze viitorului, plus o parte mediană – ceea ce nu prea este cazul); cît despre un prezent divizibil, el nu s-ar putea segmenta decît în trecut şi în viitor, care, cum s-a văzut, nu există; prin urmare, prezentul dispare şi el şi o dată cu el ultimul bastion al timpului se năruie.

În fine, în **Totaliter Aliter** de Olga Caba citim următoarea demonstraţie pe care clamidorianul Cari i-o administrează Laurei, o preadotată terriană: timpul fiind diferit pentru oricare unitate vie, „ceea ce este diferit pentru fiecare nu este nicicum, iar ceea ce nu este nicicum, nu există. (...) Timpul nu există." (p.128).

glei se îndepărtează, rămînînd la marginea aşezării, să-şi cînte eterna chemare sau veşnicul avertisment de nepătruns.

4. Din apropiere, hemisfera se vădeşte o alcătuire scheletică, o reţea de bare întreţesute în ochiurile unei plase de forma unei urechi deschise către cer. Păsări mari se rotesc pe deasupra cuiburilor încropite la subsuara înăditurilor. Păsările au ochii roşii, iar aripile membranoase stîrnesc în transparenţă tente de violet sub soarele gol. Pe măsură ce astrul zilei se scufundă în tării, prin fulguiala amurgului steaua cu trenă din slavă devine tot mai clară, apropiindu-se. Pletele ei de foc biciuie lent prin Universul pustiu, în vreme ce păsările bîntuind acum noaptea cu fluturări tîrzii, ţipă jalnic.

– Priveşte! îi arată Humbra uriaşului cu pieptul sticlind de solzi.

Sub ureche strălucesc lumini, ca şi cînd pămîntul s-ar fi deschis către Infern. Scînteile alergînd pe pînza de păianjen a ţesăturii întruchipează o fiinţă albă, îmblănită în incandescenţă. Humbra loveşte cu blana înzăuată în scheletul urechii şi un vuiet din ce în ce mai distinct se stîrneşte în gratii. Fantoma de plasmă se mişcă şi din încrengătura metalică se ridică o voce hîrîită, articulînd icnit. Fiinţa de lumină se smulge din adînc spre cei doi, asmuţită, dar ochiurile plasei nu cedează şi fiara albă urlă din gura albastră a urechii de metal.

Copiii oraşului s-au strîns împrejur, furişîndu-se prin penumbra nopţii. Milioane de fete şi băieţi cu părul ca soarele, străvezii în lumina stelei cu coadă care bîntuie tăria. Ueria mîrîie iritat de privile rotunde holbate pe feţele smeade, însă copiii nu se mai feresc şi nu mai arată prin nimic că s-ar teme de el.

Humbra, luîndu-şi elan, loveşte cu umărul în încrengătura urechii care auie prelung, răscolitor. Şi atunci, făptura de lumină captivă în adînc prinde a vorbi, deşteptată parcă din somnul de peste veac. Cuvintele scrîşnesc rupte din metal, gigantice, cît lumea, scuturînd oraşul din temelii şi ionizînd atmosfera de deasupra pînă la cer. Dar nici Ueria, nici Humbra nu cunosc limba. Încremeniţi, ascultă vocea din metal, în vreme ce scoica de purpură a cerului răspunde, picurînd argint de stea în urechea deschisă. O rază străpunge din înalturi spre cornetul metalic, căscat avid către stele.

Forme exterioare ale Ideii, invocînd-o prin excitare. Gesturile şi vorbele deşteaptă Ideea. În purtătorii Ei spiritul se transmută. GÎNDIREA ESTE EMISIE STIMULATĂ DE IDEE.

Ea este atît de subtilă că nu poate fi nici văzută, nici pipăită, nici mirosită. De aceea, Ea nu poate fi numărată sau socotită.

Dar urmele Ei sînt semnele activităţii $\Lambda = 2N$. Împrăştiate pe suporturi materiale, urmele pot fi numărate, pot fi socotite. Înainte de a se ridica de la ele Ideea şi după aceea. Diferenţa între ceea ce a fost şi ceea ce a rămas este

numărul Ideii $N = N_{oe}^{-\lambda t}$

Dar ce a stimulat rediaţia în nucleul inert al trupurilor Gînte? Din ce este Ea alcătuită de vine împotriva Timpului?

Informaţia se mişcă negentropic, adunîndu-se acolo unde mai era. Pentru Idee, Timpul curge invers. Căci viteza Ei este mai mare decît a fulgerului Luminii. Ca gîndul se prăbuşeşte Ea printre aştrii, şi cînd o Gîntă este atinsă de sufletul Ei, Ginta se transmută. Dacă masa Gîntei este suficient de mare, numărul Ideii creşte în lanţ, îndreptîndu-se către Punctul Critic al reacţiei. Iar după explozie, rămîn căderile să bîntuie prin Haos. Gintele peste care se abate căderea, se transmută.

Dar care este **perioada de înjumătăţire** $T_{1/2} = 0{,}693/\lambda$? Ce **constantă** de dezintegrare λ corespunde Ideii şi ce specie nucleară dezvăluie?

Doar cunoscînd numărul Ideii se poate calcula **vîrsta medie** τ (teta) $= 1/\lambda$ aflîndu-se cifra Începutului şi Sfîrşitului.

Aceasta este Fizica Ideii.

5. Ploaia de lumină venind de dincolo de oceanul de spaţiu şi timp a căzut peste urechea de metal, care s-a înfiorat de o tainică rezonanţă. Micile glasuri ale materiei din care era alcătuită s-au adunat treptat într-un ton unic, atotputernic. Făptura de plasmă de la temeliile eşafodajului s-a spart, măturîndu-i cu suflul ei aprins pe cei doi luptători. Într-o singură clipă, Ideea s-a desprins de ei, risipindu-se în gloata adunată împrejur spre a primi ofranda luminii celor două torţe vii. După aceea, fiinţa de plasmă s-a strîns înapoi, în adîncuri, şi noaptea a redevenit stăpînă. Cometa îşi flutura iarăşi pletele prin abis.

Strîngîndu-şi creasta masivă între labele înzăuate, Ueria se zvîrcolea în praf. Aruncat cît-colo, rostogolit, dat peste cap, Humbra zvîcnea dureros. Urechea reverbera într-un sunet ce scotea Ideea din capete aşa cum suge sorbul Pustiei pulberea fină a nisipurilor rătăcitoare. Trupurile celor doi luptători nu mai erau decît forme transmutate, stafidite, scurmînd inconştiente pămîntul.

În zorii zilei, cînd astrul tăriilor şi-a înălţat privirea peste oraşul din junglă, doi copii cu plete lungi, ca soarele, purtau de mîini către hăţişuri luptătorii ofiliţi de Marea Întîlnire. Solzii de pe ei se scuturaseră lăsînd carnea jupuită să se dezvăluie, roşie. Găvanele ochilor se holbau goale. Braţele uscate se contorsionau în spasme teribile.

Părăsiţi la marginea junglei, cei ce fuseseră uriaşul Ueria şi temerarul Humbra îşi întreţesuseră braţele cu braţele vinete şi verzi. Picioarele li se afundaseră în lutul reavăn. Din scoarţă le crescuseră emanaţii moi. Părul le putrezi, acoperindu-i cu totul. Iar seva prinse a pulsa în ei sacadat, bătînd în trupurile osificate ca într-o tobă:

TATAtata TATAtata TATAtata TATAtata

Mihail GRĂMESCU ✍

*** Sic! – exepţie de la „regula de fier" a lipsei lui „împ" – împicioare**

Într-o cărţulie din 1925, numită **Fenomenul originar**, Blaga îi consacra şi lui August Strindberg cîteva pagini; sub înrîurirea lui Swedenborg, dramaturgul suedez se îndeletnicea în timpul liber şi cu speculaţii (pe care le şi publica), de acest tip: drumul descris de soare pe boltă face un unghi de 23 grade faţă de ecuatorul celest, absolut identic unghiului de 23 grade la care se află situată în ochi pata sensibilă la lumină faţă de punctul de inerţie a nervului optic – şi absolut identic înclinaţiei de 23 grade a inimii; raporturi similare ar exista între ochiul compus al insectelor şi faguri etc. Ne-ar interesa cu mult mai mult însă ceea ce Blaga înregistrează drept „fenomen originar" la Strindberg, pe baza studiului acestuia **Voinţa conştientă în istoria universală**, pentru că, aţi ghicit, această voinţă este de natură extraterestră. Ilustrul precursor al lui von Däniken, meditînd asupra „începuturilor istoriei" simultane în diverse puncte ale globului între care contactele directe se exclud, nu poate, spre a le explica unitar, decît să admită intervenţia unică din Ex-Terrior; dreptul său de cetate în **fandom** ne apare ca de netăgăduit; cu atît mai mult cu cît revărsarea sideralei „voinţe conştiente" în zbuciumata-ne istorie se face periodic, ritmic, lucru care ne îngăduie, după această înrolare de noi membri (doar nu era să-l omitem tocmai pe Blaga! Depsre cochetăriile sale din **Orizont şi stil**, despre timpul-havuz, timpul-fluviu şi timpul-cascadă, nici nu mai pomenim: o făcea nu demult Breban într-un soi de interviu, dovadă că toată lumea le cunoaşte), să reatacăm problema timpului în lumina periodicităţii, a circularităţii şi, deci a Veşnicei Reîntoarcerii.

Într-un text din 1943, numit **Timpul circular** (şi tradus, împreună cu altul, **Doctrina ciclurilor**, pe aceeaşi temă, de iscusitul Sorin Antohi), Borges vorbea de trei interpretări ale Eternei Reîntoarceri: prima, astrologică, i se datorează lui Platon (**Timaios**, 39), a doua e legată de numele lui Nietzsche, iar a treia, în care multă lume se curpinde, inclusiv Vico, cu ale sale **corsi e ricorsi**, este aceea a ciclurilor asemănătoare care revin, nu identice.

În celălalt text borgesian, **Doctrina ciclurilor**, din 1934, o exasperare finală era perceptibilă şi care nu provenea din monotonia vreunui nihil novi, ci dintr-un punct de vedere relativist: neexistînd nicăieri în univers vreun observator privilegiat (o ştim şi de la Einstein), cine calculează rotaţiile necurmate sub care survine de-a pururi lumea? „În lipsa unui arhanghel care să-i ţină socoteala, ce înseamnă că traversăm al treisprezece mii cinci sute paisprezecelea ciclul şi nu primul din serie, sau al trei sute douăzecilea la puterea două mii? Nimic pentru practică – ceea ce contează puţin pentru gînditor. Nimic pentru inteligenţă, ceea ce este mai grav", scria Borges. Deci, experienţa nu se capitalizează şi inteligenţă nu are a profita din faptul că-şi reparcurge la infinit drumul circular – aceasta pentru că (aflăm din cartea a X-a a **Republicii**) reîncarnările nu se înfăptuiesc decît după obligatoria adăpare din Lethe, fluviul uitării; dar atunci, dacă intervine uitarea, cum de ne mai povestesc Er, Eudemos sau Nietzsche de Reîntoarcere? Foarte simplu: e vorba de o aporie, menită a ne justifica, pretind comentatorii, inutilitatea existenţei, care de fiecare dată se manifestă la fel, pînă în cele mai mici detalii. Şi totuşi, uzînd de paranteza pe care Derrida o face la p. 298 din cartea **Despre gramatologie**, iteraţia nu înseamnă şi inovaţie, de vreme ce **iterum** („din nou, iarăşi") se trage din sanscritul **itara** („altul, altceva")? Ceea ce „inovează" Veşnica Reîntoarcere şi deci ceea ce se acumulează este efectivitatea, **quodditatea, faptul că** un lucru a fost făcut (quod) şi nu un lucru însuşi (quid): acesta poate fi distrus,negat, pulverizat, însă quodditatea rămîne indelebilă şi... repetabilă, aş zice eu, completîndu-l puţin pe Jankélévitch; simplitatea Eternului Retur e, aşadar, doar aparentă; în fond, el angajează probleme esenţiale ale filosofiei, precum antinomiile finitinfinit, Amor fati/libertate etc. Cîteva succinte demonstraţii o vor proba imediat, dar numai după ce vom cădea de acord cu Blaga: „Desigur nu e lucru prea uşor să te orientezi în jneapănul des al gîndirii lui Nietzsche" – opina el în acelaşi **Fenomen originar**...

(va urma)

Bariera

Premiera la televiziune a filmului cu acest nume, primul film SF românesc, a avut loc cu ceva timp în urmă. Ceea ce determină apariţia acum a acestui articol, care nu este şi nu se doreşte a fi o cronică este tăcerea care s-a aşternut după respectivul eveniment.

Să fi fost filmul prea prost ca să mai facă loc la comentarii sau atît de bun încît ne-a lăsat pe toţi cu gura căscată? Nu asta contează, cred eu, şi nu judecăţile de valoare, mai mult sau mai puţin avizate, ar fi trebuit să reprezinte izvorul fluviilor de cerneală care mă aşteptam să-l însoţească. Ceea ce era cu adevărat important a fost minimalizat şi chiar neînţeles: semnificaţia pe care realizarea şi lansarea acestui film o are pentru fenomenul SF autohton.

Din acest punct de vedere „Bariera" **este** un eveniment şi în acelaşi timp o oglindă.

Dovada întru susţinerea primei afirmaţii: reclama, prezentările, declaraţiile care l-au precedat.

Dar pentru a învăţa să ne privim în acest film ca într-o oglindă este nevoie de efort. Efortul de a conştientiza şi de a ne dezbăra de sentimentalism şi „patriotism" exagerat (e al meu, e primul, e cel mai din lume), de compromis, infantilism şi îndîrjire, de rea credinţă şi imaginaţie, de bonjurism şi de flegmă. De sindromul rus.

Filmul e desuet nu pentru ca „Star Wars" a fost făcut cu peste un deceniu în urmă – comparaţia nici nu se poate face – ci pentru că aceasta este una din caracteristicile sf-ului nostru, în general. Dacă nu era aşa, probabil, ar fi foat o pastişă. Şi nu din vina regizorului sau a actorilor. Sîntem cu toţii de acord că avem şi regizori buni şi actori care ştiu să joace. Important este să aibă **ce**.

Ar mai fi de echivalat termenul sindrom rus. Cei mai mulţi dintre dumneavoastră l-au elucidat probabil cu cei patruzeci şi cinci de ani de comunism. Greşit, aceasta se cheamă sovietizare; comunism. Expresia pe care eu am folosit-o înseamnă ceea ce umoristul rus Ilia Ilf descria în următorul comentariu: „Dialogul în filmul sovietic (...)" – Zbori? – Zbor! – Departe? – Departe! – La Taşkent? – La Taşkent! Asta înseamnă că el o iubeşte pe ea de mult, că ea îl iubeşte pe el, că s-au căsătorit chiar, că probabil au şi copii. Ce alegorie infinită!"

Una peste alta, ce putem spune e că sîntem cu mult în spatele **barierei**. Chiar dacă unii sînt mai aproape sau au reuşit să urmeze îndemnul lui Jim Morison: „Break on through to the other side..."

Nu vreau însă să luaţi această afirmaţie ca pe o concluzie. Ci să consideraţi cuprinsul acestui articol, deschiderea unei dezbateri la rece asupra situaţiei SF-ului românesc, la care sînteţi invitaţi să participaţi cu toţii, sau un fel de continuare a discuţiilor începute de cei tineri, acum un an de zile, în tabăra de creaţie **Atlantikron '92**, despre ce este, de unde vine şi ce vrea aşa-zisa **generaţie '90**.

Să încercăm să marcăm un hotar necesar faţă de generaţiile trecute (avem marele noroc de a ne desfăşura actul de creaţie fără a fi supuşi terorii ideologice – precum după război şi pînă în 1989 – şi în plină eră a zborului cosmic – faţă de puerilitatea elementului science utilizat de precursorii antebelici) să căpătăm prin jocul ideilor, în paginile acestei reviste care ne reprezintă, conştiinţa propriei existenţe.

Pompilian TOFILESCU ✍

N.n. de altfel domnul Ovidiu Bufnilă a aflat despre filmul „Bariera" din „Jurnalul S.F.", regizorul nesolicitîndu-i permisiunea de folosire a ideei.

Bariera

Eric, iluzionistul ne trezi într-o dimineaţă promiţîndu-ne să ne distreze, ne chemă în stradă ne duse la marginea oraşului şi, arătîndu-ne bariera pe care o ridicase acolo, ne spuse amuzat, iată capătul Universului.

E ca şi cum ne-ai spune, iată sfîrşitul artei, invitîndu-ne să admirăm o gheată prinsă pe un şevalet, spuse Arcibald, motociclistul, frecîndu-şi nasul, ha, ha ha, rîse Eric, nu ştiam că te preocupă într-atît arta, mda, se vorbeşte de gheaţa pe care în grabă a uitat-o azi dimineaţă la mine.

Şi ce-i dincolo de capătul Universului întrebă Engler, muzeograful, privindu-l pe Eric pe deasupra ochelarilor săi, Eric dădu din umeri, nu ştiu, ha, rîse Engler, presupun că trebuie să fie foarte mult praf, da de unde, sări Berta, chelneriţa, nu e praf, cel mult o piatră sau două, aşa ca în mîncărurile de la restaurantul tău, zîmbi Engler, nu domnule, cînd spun piatră mă gîndesc la vreun obiect cosmic neidentificat încă.

Bariera lucea în lumina soarelui şi nimeni nu îndrăznea să treacă dincolo de ea şi cineva îl întrebă în mod ostentativ pe Eric cum făcuse acel capăt de Univers, Eric dădu din umeri, aşa mi-a ieşit, e adevărat eu nu mai sînt Eric deşi sînt totuşi Eric.

Experienţele de genul acesta mi-au repugnat întotdeauna, se răsti Engler, omul se tîmpeşte sigur din aşa ceva şi trebuie să vă spun că sîntem într-o situaţie delicată în care nu ne-ar strica niţică filozofie, auzi, ripostă Eleonora-dă-mi-un-pupic, practica, practica ne poate aduce mult mai multe deslușiri decît un moment de meditaţie, iată, eu voi încerca să trec de capătul Universului, ce mi se poate întîmpla, mai nimic, spuse maliţios Engler, ai grijă că dincolo s-ar putea să nu mai fie nici un bărbat, neruşinatule, strigă Eleonora-dă-mi-un-pupic şi acesta fu ultimul ei cuvînt pentru că încălecînd bariera se făcu nevăzută.

Speriaţi de acest eveniment neaşteptat ne-am tras cîţiva paşi înapoi şi l-am înghesuit pe Eric, adu fata înapoi, nu pot, nu pot, strigă Eric aproape sufocat, e un joc, de ce nu înţelegeţi, hai să trecem cu toţii, ce interes ai tu mă cu noi, se înfurie Hukpuk, vagabondul, ce interes ai, nici unul, şopti cu un aer nevinovat Eric, vreau doar să vă amuz, să nu se spuie că dincolo e vreun labirint sau ceva de genul ăsta că zău, te pocnesc de nu te vezi, continuă Hukpuk pe un ton ridicat, mătuşă-mea nebuna, m-a pierdut cînd eram mic la un bîlci într-un astfel de labirint şi am plîns şi am dat din picioare şi m-au descîntat de sperietură, al naibii să fiu dacă nu te pocnesc!

Ne-am apropiat de barieră şi-am încălecat-o cu uşurinţă şi ne-am trezit dincolo de capătul Universului nostru şi toată lumea era fericită că luase o asemenea hotărîre extrem de importantă, nu, nu trebuie să fugiţi noi sîntem prietenii lui Eric şi nicidecum nişte pietre vorbitoare, uite, vedeţi piatra aceea mai roşie e chiar Eleonora-dă-mi-un-pupic, s-a emoţionat căci zilele trecute a găsit-o în mîncarea unui domn foarte bine care însă a rupt-o la fugă în clipă în care a încercat să-l facă să înţeleagă, hei, nu fugiţi şi mai ales spuneţi beţivului aceluia să nu deschidă bariera, cine ştie ce nenorocire s-ar mai putea întîmpla.

Ovidiu BUFNILĂ ✍

Ray BRADBURY

Omul pictat

—Şi acum... Omul Pictat! O femeie zbieră, şi domnul William Philippus Phelps rămase cu braţele încrucişate, sus, pe platforma nopţii de vară, el însuşi o lume.

El era o întragă civilizaţie. În Ţara cea Mare, pieptul, trăiau Vaşcii, dragoni cu ochi de sfîrcuri, atîrnînd în jos, sînii săi aproape feminini. Ombilicul era gura unui monstru cu ochi mici – o gură obscenă, pungită spre interior, ştirbă, ca de vrăjitoare. Iar subţiorile erau grote tainice din care pîndeau Bălarii, locuri scăldate de ape subterane şi leneşe, de unde Bălarii, cu priviri arzînd de pofte, se zgîiau printre buruieni înalte şi ghirlande din iederi.

Din înălţimea platformei, domnul William Philippus Phelps privea chiorîş cu o mie de ochi de păun. Dincolo de curtea presărată cu rumeguş, o zări pe soţia lui, Lisabeth, undeva departe, rupînd bilete şi uitîndu-se la cataramele din argint de la curelele spectatorilor.

Mîinile domnului William Phillippus Phelps erau trandafiri tatuaţi. Văzînd ţinta interesului nevestei sale, trandafirii se zbîrciră, ca la apusul soarelui.

În urmă cu un an, cînd o dusese pe Lisabeth la oficiul de stare civilă, ca s-o urmărească iscălindu-se încet, cu cerneală, pe formular, pielea lui fusese pură, albă şi curată. Se privi şi se cutremură de scîrbă. Acum era un tablou viaş, înfiorat de vîntul serii! Cum se întîmplase? Unde începuse totul?

Mai întîi, certurile, apoi carnea, după aceea tatuajele. Se luptaseră mult în nopţile de vară, ca aidoma unei trîmbiţe de alamă ce-i ţipa într-una în faţă. Iar el mîncase cinci mii de crenvurşti fierbinţi, zece milioane de chiftele şi o pădure de ceapă verde şi băuse oceane de suc de portocale. Bomboanele îi întăriseră asele de brontozaur, chiftelele îi umflaseră carnea, iar floricelele îi pocniseră în inimă, pînă ajunsese să cîntărească o sută cincizeci de kilograme.

– William Phillippus Phelps, rostise Lisabeth în cea de-a unsprezecea lună a căsătoriei lor, eşti gras şi tîmpit.

În aceeaşi zi, directorul circului îi întinsese plicul albastru.

– Îmi pare rău, Phelps. Aşa gras cum eşti, nu-mi poţi fi de nici un ajutor.

– N-am fost cel mai bun instalator de cort, şefule?

– Cîndva. Acum nu mai eşti. Acum stai şi nu munceşti.

– Lasă-mă să fac pe Grasul.

– Am deja un Gras. Oricînd fac rost pe gratis de alţi zece. Îl privi din creştet pînă în tălpi: Ştii ceva? De anul trecut, de cînd a murit Gallery Smith, n-am mai avut un Tatuat...

Asta se petrecuse cu o lună în urmă. Patru săptămîni scurte. Aflase de la cineva că, departe, în ţinutul deluros al Wisconsinului, exista o bătrînă care cunoaşte cu adevărat arta tatuajului. Dacă mergea pe drumul de ţară, iar la rîu cotea la dreapta, apoi la stînga...

Traversase o pajişte galbenă, pîrlită de soare. În timp ce mergea, flori roşii se aplecau sau se spulberau în bătaia vîntului, şi cînd ajunse la coliba cea veche, aceasta părea că fusese bătută de un milion de ploi.

Dincolo de uşă se afla o încăpere goală şi tăcută. În mijlocul ei stătea bătrîna.

Ochii îi erau cusuţi cu aţă roşie din răşină. Nările îi erau pecetluite cu un şnur de ceară neagră. Urechile erau şi ele cusute, de parcă un tăun cu coadă de ac îi astupase toate simţurile. Stătea fără să se clintească în odaia goală. Peste tot se aşezase un praf galben, lipsit de orice urme; dacă bătrîna s-ar fi mişcat de la locul ei, ar fi existat urme de tălpi, dar ea nu se mişcase. Mîinile i se atingeau între ele, precum nişte instrumente fragile şi ruginite. Era desculţă şi picioarele îi erau groteşti, semănînd cu nişte galoşi, iar lîngă ele se găseau recipiente cu lapte pentru tatuaje: roşu, albastru, cafeniu, galben. Bătrîna părea un obiect brodat cu şoapte şi tăceri.

Doar buzele i se mişcară, nesigilate:

– Intră. Stai jos. Sînt singură.

Bărbatul nu-i urmă îndemnul.

– Ai venit pentru tablouri, continuă ea cu un glas ascuţit. Mai întîi însă vreau să-ţi arăt ceva.

Ridică o mînă şi o îndreaptă spre el.

– Priveşte!

Era portretul tatuat al lui William Phillipus Phelps.

– Eu! exclamă bărbatul.

Glasul bătrînei îl opri la uşă.

– Nu fugi!

Rămase cu spatele la ea, ţinîndu-se de tocul uşii.

– Acolo... pe mîna ta... era chipul meu!

– Stă aici de peste cincizeci de ani. Bătrîna îl mîngîie ca pe o pisică, apăsat şi repetat.

Se întoarse cu faţa către ea.

– Este un tatuaj vechi.

Se apropie încetişor. Se apleacă să privească. Cu un deget tremurător, încearcă să-ştergă portretul.

– Vechi... E imposibil! Nu mă cunoşti. Nu te cunosc. Ochii tăi sînt închişi, cusuţi...

– Te-am aşteptat, răspunse bătrîna. Pe tine şi pe mulţi alţii. Îşi întinse spre el mîinile şi picioarele şi urmă: Pe mine se află chipurile unor oameni care au venit deja să mă vadă. Se mai află alte chipuri, ale altor oameni care vor veni să mă vadă în următoarea sută de ani. Iar tu, tu ai venit.

– De unde ştii cine sînt? Nu poţi vedea!

– Te simt ca pe lei, elefanţi şi tigri. Deschide-ţi cămaşa. Ai nevoie de mine. Nu-ţi fie teamă. Acele mele sînt mai curate decît degetele unui chirurg. Cînd te voi termina de pictat, voi aştepta să vină un altul şi să mă găsească. Şi într-o bună zi, poate peste o sută de veri, o să mă duc în pădure să mă aşez sub un pîlc de ciuperci albe, iar primăvara nu vei găsi decît o albăstrea...

Bărbatul începu să-şi descheie manşetele.

– Cunosc Trecutul Adînc, şi Prezentul Limpede, şi chiar Mai Adîncul Viitor, şopti ea cu ochii înnodaţi în orbire şi chipul ridicat către el. Toate sînt pe carnea mea. Le voi picta şi pe a ta. Vei fi singurul Om Pictat din univers. Îţi voi face tablouri pe care nu le vei uita niciodată. Pe pielea ta vor fi imagini ale Viitorului.

Îl înţepă cu un ac.

***

În noaptea aceea, fugise înapoi la circ, stăpînit de exaltare şi spaimă. Oh, cît de repede îl acoperise de culori şi desene bătrîna vrăjitoare. După un lung amurg de muşcături ale şarpelui de argint, trupul lui trăia prin tablouri. Arăta ca şi cum căzuse, şi fusese strivit, între cilindrii din oţel ai unei prese de tipar, ieşind de acolo precum o incredibilă rotogravură. Era îmbrăcat în straie de spiriduşi şi dinozauri purpurii.

– Priveşte! îi strigă lui Lisabeth.

Îşi smulse cămaşa şi femeia îşi ridică privirea de pe măsuţa cu cosmeticale unde stătea. Sub lumina becului fără abajur din rulota lor, el îşi umflă pieptul. Aici, Tremblii, jumătate-fecioară jumătate-capră, sărind cînd îşi juca muşchii. Dincoace, Ţara Sufletelor Pierdute, guşile sale. În nenumăratele cute ale grăsimii se ascundeau nenumăraţi scorpioni, gîndaci şi şoareci, care erau acoperiţi, se iveau, îşi scoteau numai boturile sau cozile, cînd el îşi ridica sau cobora bărbia.

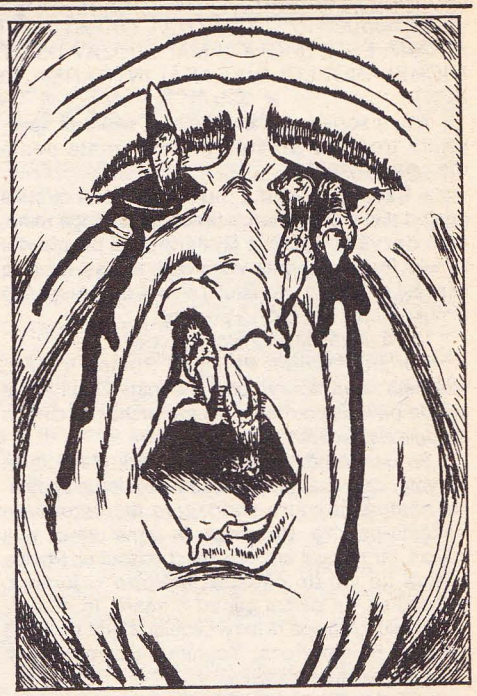

– Dumnezeule! exclamă Lisabeth. Bărbatul meu e-un monstru!

Ieşi în fugă din rulotă şi el rămase singur, privindu-se în oglindă. De ce o făcuse? Ca să capete o slujbă, da, însă în cea mai mare măsură pentru acoperirea grăsimii ce i se revărsa peste oase. Să ascundă grăsimea sub un strat de culoare şi fantezie, s-o ascundă de soţia lui, dar, de fapt, de el.

Se gîndi la ultimele cuvinte ale bătrînei. Îi gravase două tatuaje speciale, pe care nu-l lăsase să le vadă; unul pe piept şi altul pe spate. Le acoperise pe amîndouă cu bandă adezivă.

– Pe astea doua nu trebuie să le vezi, îi spusese.

– De ce?

– Te poţi uita mai tîrziu. În ele se găseşte Viitorul. Acum nu le poţi privi, căci se vor strica. Nu sînt încă terminate. Eu ţi-am pus cerneala în piele, iar transpiraţia va face restul; Viitorul, transpiraţia şi gîndurile tale. Zîmbise cu gura ei ştirbă: Sîmbăta viitoare poţi începe să-ţi faci reclamă. Marea Dezvăluire! Veniţi să-l vedeţi pe Omul Pictat, care-şi va dezvălui trupul! În felul ăsta vei putea face bani. Poţi cere taxă de intrare, ca la un muzeu de artă. Spune-le că ai un tatuaj pe care nici măcar tu nu l-ai văzut, pe care nu l-a văzut încă nimeni. Cel mai neobişnuit tablou pictat vreodată. Aproape viu. Dezvăluind Viitorul. Bateţi tobele şi sunaţi trîmbiţele. După aceea, te poţi expune şi să-l dezvăluieşti.

– E o idee bună, încuviinţase el.

– Dar să dezvălui numai desenul de pe piept, precizase bătrîna. Acela este primul. Cel de pe spate trebuie păstrat pentru săptămîna următoare. Ai înţeles?

– Cît îţi datorez?

– Nimic. Dacă pleci cu desenele astea pe tine, voi fi răsplătită prin propria mea satisfacţie. Voi rămîne aici următoarele două săptămîni şi mă voi gîndi cît de inteligente sînt tablourile mele, pentru că le fac aparte pentru fiecare om. Acum, părăseşte casa asta şi nu te mai întoarce niciodată. La revedere.

***

– Lume, lume! Marea Dezvăluire! Afişele cu litere roşii fluturau în

vîntul nopții: NU UN TATUAT OARECARE! ACESTA ESTE „PICTAT"! MAI GROZAV DECÎT MICHELANGELO! DISEARĂ! INTRAREA 10 CENȚI!

Acum sosise ora. Era sîmbătă seara și spectatorii tropăiau precum niște animale peste rumegușul fierbinte.

– Peste un minut... , urla directorul circului printr-o pîlnie din carton, ...în cortul de lîngă mine, vom dezvălui Tabloul Misterios de pe pieptul Omului Pictat! Sîmbăta viitoare, în același loc și la aceeași oră, vom dezvălui Tabloul de pe spatele Omului Pictat! Aduceți-vă prietenii!

Urmă un răpăit asurzitor de tobe.

Domnul William Phillipus Phelps tresări. Mulțimea se revărsa în cort. Înăuntru, Omul Pictat se afla pe o platformă lîngă care orchestra cînta o melodie de demult.

Se uită după Lisabeth și o zări, pierdută în mulțime, ca o străină venită să asiste la un spectacol năstrușnic, cu o curiozitate disprețuitoare întipărită pe chip. Deoarece, la urma urmei, el îi era soț, iar tatuajul era ceva necunoscut ei. Phelps simțea un val de căldură, înălțare și lumină, găsindu-se, fie numai pentru o seară, în mijlocul universului gălăgios al lumii circului. Chiar și ceilalți monștri: Băiatul Focă, Yoghinul, Scamatorul și Balena se aflau în mulțime.

– Doamnelor și domnilor, clipa cea mare!

Un preludiu de trompete, răpăitul bețelor pe pielea tobei.

Domnul William Philippus Phelps își desfăcu capa și o lăsă să cadă. Dinozauri, spiriduși și știme i se mișcară pe piele sub lumina stridentă.

A-a-h, icni mulțimea, deoarece, desigur, nu mai existase un asemenea om tatuat! Ochii fiarelor, clipind și rotindu-se, păreau că sînt flăcări albastre și roșii. Trandafirii de pe degetele sale se întindeau precum un buchet roz. Tiranozaurul sărea în sus pe piciorul lui și țipătul trompetei alămite era un urlet preistoric din gîtlejul monstrului stacojiu. Domnul William Philippus Phelps era un muzeu viu. Pești înotau în mări albastre. Fîntîni scînteiau sub sori galbeni. Clădiri străvechi se înălțau în mijlocul holdelor bogate. Rachete zburau printre mușchi și carne. Cea mai infimă respirație amenința să preschimbe în haos întregul univers tatuat. Părea că era incendiat, creaturile revărsîndu-se din flăcări, retrăgîndu-se înaintea căldurii degajate de mîndria sa, în vreme ce se expunea admirației fascinate a publicului.

Directorul circului apucă banda adezivă cu vîrful degetelor. Spectatorii întinseră gîturile, amuțind, în căldura de cuptor a cortului.

– Încă n-ați văzut nimic! răcni directorul.

Banda se dezlipi.

Pentru o clipă nu se întîmplă nimic. O clipă în care Omul Pictat se gîndi că Dezvăluirea era un eșec, teribil și irevocabil.

Apoi însă publicul începu să murmure.

După o altă clipă, departe, la marginea mulțimii, o femeie începu să suspine, să plîngă și nu se mai opri.

Încet, Omul Pictat își coborî privirea spre piept și pîntece.

Ceea ce văzu făcu să pălească și să-i moară trandafirii de pe mîini. Toate ființele de pe el păreau că tremură, se zgîrcesc de se chircesc, cuprinse de gerul polar pompat de inima lui pentru a le îngheța și distruge. Începu să tremure. Mîinile i se ridicară pentru a atinge tabloul acela incredibil, care trăia, se mișca și pulsa de viață. Era ca și cum ar fi privit într-o cămăruță, zărind ceva din viața altuia, atît de intim, atît de imposibil, încît nu puteai crede și nu puteai privi prea multă vreme.

Acolo erau soția lui, Lisabeth, și cu el.

Iar el o ucidea.

Își ucidea soția sub ochii a o mie de persoane, într-un cort din împăduritul ținut al Wisconsinului.

Mîinile sale uriașe și acoperite cu flori o strîngeau de gît, iar chipul femeii se învinețea într-una, și el o strîngea și o strîngea și nu se oprea nici o clipă din a o strînge. Era ceva real. În timp ce mulțimea privea, ea muri și lui i se făcu rău. Fu gata să se prăbușească peste spectatori. Cortul se învolbură precum aripa unui liliac gigantic, desumflîndu-se apoi grotesc. Ultimul lucru pe care-l auzi a fost plînsetul unei femei, departe, în mulțimea amuțită.

Femeia care plîngea era Lisabeth, soția lui.

Noaptea, patul i-a fost scăldat în sudoare. Hărmălaia circului se stinsese de mult, iar în patul ei, nevastă-sa amuțise și ea. Își pipăi pieptul. Banda adezivă era moale. Îl siliseră s-o pună la loc.

Leșinase. Cînd își revenise, directorul urlase la el:

– De ce n-ai spus ce era tatuajul ăla?

– N-am știut, zău, răspunsese Omul Pictat.

– Doamne Dumnezeule! exclamase directorul. I-ai speriat ca dracu pe toți. Ai speriat-o ca dracu pe Lizzie, m-ai speriat ca dracu pe mine. Cristoase, unde ți-ai făcut tatuajul ăsta blestemat? Se cutremurase. Acum, cere-i iertare lui Lizzie.

Nevastă-sa stătea lîngă el.

– Iartă-mă, Lisabeth, șoptise el ținînd ochii închiși. N-am știut.

– Special ai făcut-o, îi spusese. Ca să mă sperii.

– Iartă-mă.

– Alege: ori tatuajul, ori eu.

– Lisabeth!

– M-ai auzit. Dacă tatuajul nu dispare, eu am plecat.

– Da, Phil, întărise directorul. Așa-i.

– Ai pierdut bani? Spectatorii și-au cerut banii înapoi?

– Nu-i vorba de bani, Phil. Dimpotrivă, cînd se va răspîndi zvonul, o să vină cu sutele. Dar eu conduc un spectacol curat: Tatuajul ăla să dispară! Ai vrut să faci o glumă, Phil?

Se foi în patul înfierbîntat. Nu, nu fusese o glumă. Nici vorbă de glumă. Ce-i făcuse bătrîna vrăjitoare și mai ales cum o făcuse? Oare ea tatuase desenul? Nu; spusese că tabloul era neterminat și că el însuși, cu gîndurile și transpirația lui avea să-l termine. Ei bine, se părea că așa și făcuse.

Care era însă semnificația, dacă exista așa ceva? El nu voia să ucidă pe nimeni. Nu voia s-o omoare pe Lisabeth. Atunci de ce i se tatuase tabloul acela stupid?

Încet, prudent, își coborî degetele și, tremurînd, atinse locul unde se afla tatuajul. Apăsă și temperatura de acolo i se păru enormă. Aproape că simțea desenul acela mic și crud ucigînd și ucigînd și ucigînd toată noaptea.

„Nu vreau s-o omor", își repetă insistent, privind spre patul ei. Apoi, peste cinci minute, șopti:

– Sau vreau?

– Ce? se trezi femeia.

– Nimic, răspunse el după o pauză. Culcă-te.

***

Bărbatul se aplecă înainte, ținînd în mînă un instrument bîzîitor.

– Costă doi dolari jumate centimetrul. E mai greu să-ndepărtezi tatuajele decît să le faci. Bun, scoate banda.

Omul Pictat îl ascultă.

Bărbatul se trase îndărăt.

– Cristoase! nu-i de mirare că vrei să scapi de-așa ceva. E-ngrozitor. Nici măcar nu vreau să-l văd. Își porni mașinăria: Gata? N-o să te doară.

Directorul circului privea din umbra cortului. După cinci minute, specialistul în ștergerea tatuajelor înjură și schimbă capul instrumentului. După alte zece minute, își împinse scaunul înapoi și se scărpină în cap. Peste o jumătate de oră, se ridică, îi spuse domnului William Pilippus Phelps să se îmbrace și-și strînse uneltele.

– Stai puțin, îl interpelă directorul. N-ai făcut treaba.

– Și nici n-am s-o fac, răspunse bărbatul.

– Te plătesc cît ai cerut. Ce s-a întîmplat?

– Nimic, numai să tatuajul ăsta nu vrea să iasă. Al dracului parc-ajunge pîn-la os.

– Ești nebun.

– Șefu', fac meseria asta de treizeci de ani și n-am văzut niciodată așa un tatuaj. Are cel puțin doi centimetri adîncime.

– Dar trebuie să-l ștergi strigă Omul Pictat.

Bărbatul clătină din cap.

– Există o singură soluție.

– Care?

– Să iei un cuțit și să-l tai de pe piept. N-o să mai trăiești mult, da' scapi de el.

– Stai!

Însă specialistul plecase.

***

Puteau auzi freamătul mulțimii așteptînd în seara de duminică.

– E multă lume, rosti Omul Pictat.

– Dar nu vor vedea ceea ce credeau, interveni directorul. O să ieși cu tabloul acoperit. Stai acum și nu te mișca; sînt curios ce-i cu celălalt tatuaj, cel de pe spate. Poate că pe el o să-l putem dezvălui.

– Mi-a spus că n-o să fie gata decît peste vreo săptămînă. Spunea că trebuie timp să se întipărească.

Se auzi un pîrîit ușor și directorul îndepărtă banda albă de pe spinarea Omului Pictat.

– Ce vezi? șopti domnul Phelps, aplecat înainte.

Directorul lipi banda la loc.

– Amice, ca Om Pictat ești o minune, este? De ce ai lăsat-o pe baba aia să te aranjeze așa?

– Nu știam cine era.

– Cu ăsta însă te-a păcălit. Nu-i nici un desen. Nimic. Nici un tatuaj.

– Va apare cu timpul. Așteaptă și-ai să vezi.

Directorul rîse.

– Bine. Haide. Oricum trebuie să arătăm ceva oamenilor.

Ieșiră pe platformă în tumultul alămurilor.

***

Arăta monstruos în mijlocul serii, întinzînd brațele precum un orb ce-și căuta echilibrul într-o lume ce se balansa și clătina, amenințînd să-l răstoarne peste oglinda înaintea căreia își ridicase mîinile. Pe măsuța slab luminată se aflau peroxizi, acizi, lame din oțel și șmirghel. Pe rînd, le luă pe fiecare. Frecă și rase tatuajul de pe piept. Lucră încordat timp de o oră.

Brusc își dădu seama că înapoia lui, în ușa rulotei, se afla cineva. Era ora trei noaptea. Simțea un iz de bere. Ea revenise din oraș. Îi auzi răsuflarea înceată. Nu se întoarse.

– Lisabeth?

– Ai face bine să scapi de el, vorbi femeia, urmărindu-l cum lucra cu șmirghelul.

Intră în rulotă.

– Eu n-am dorit să fie așa.

– Ba da. Tu ai plănuit totul.

– Nu.

– Te cunosc eu. Ah, știu că mă urăști. Nu-i nimic. Și eu te urăsc; te urăsc de mult. Doamne Dumnezeule, cînd ai început să te-ngrași credeai că te mai poate iubi cineva? Te-aș putea învăța multe despre ură. De ce nu mă-ntrebi?

– Lasă-mă singur, rosti el.

– În fața publicului, ca să mă dau și eu în spectacol!

– N-am știut ce este sub bandă.

Ea ocoli măsuța, cu mîinile în șolduri, adresîndu-se pereților, paturilor, mesei, descărcîndu-se. Iar el se gîndi: „Sau știam? Cine a pictat tabloul acela eu sau vrăjitoarea? Cine? Cum? Chiar doresc să moară? Nu! Și totuși..." Își privi nevasta venind mai aproape, mai aproape, îi văzu venele gîtului încordîndu-se și vibrînd. Asta și asta și asta nu-i plăceau la el! Era un mincinos, un intrigant, un bărbat gras, leneș, urît, un subdez-

voltat. Credea că se putea compara cu directorul, sau cu ridicătorii ce cort? Credea că este suplu şi graţios, se credea un tablou de El Greco? Da Vinci, ha! Michelangelo, pe cuvîntul meu! Zbiera. Îi arăta dinţii.

– Ei bine, nu mă poţi speria, ca să rămîn cu tine. Nu vreau să m-atingi cu labele alea băloase! încheie ea, triumfătoare.

– Lisabeth, rosti el.

– Să nu mă iei pe mine cu Lisabeth! se cutremură femeia. Îţi cunosc planurile. Voiai să mă sperii cu tatuajul ăsta. Credeai că n-o să-ndrăznesc să te părăsesc. Ha!

– Sîmbăta viitoare, a Doua Dezvăluire, încercă el. O să fii mîndră de mine.

– Mîndră?! Eşti prost şi vrednic de milă. Doamne, parcă eşti o balenă. Ai văzut vreodată o balenă eşuată? Eu am văzut una, cînd eram mică. Era pe plajă, şi-au venit şi-au împuşcat-o. Au împuşcat-o nişte salvamari. Iisuse, o balenă!

– Lisabeth.

– Plec, asta-i; divorţez.

– Nu.

– Şi mă căsătoresc c-un bărbat, nu c-o femeie grasă – c-asta eşti, ai atîta grăsime pe tine că nu ţi se mai ştie sexul!

– Nu mă poţi lăsa, rosti el.

– Uită-te şi-ai să vezi!

– Oh. Du-te şi vezi-ţi de tatuajele tale.

Se întinse spre ea.

– la mîna, se răsti femeia.

– Lisabeth.

– Nu te apropia. Îmi faci greaţă.

– Lisabeth.

Toţi ochii de pe trupul său părură că scînteiază, toţi şerpii că unduiesc, toţi monştrii că tremură, toate boturile că se cască şi urlă. Înaintă către ea, nu ca un individ, ci ca o mulţime.

Simţea cum rezervorul uriaş de sînge al pompei de portocale pornise acum prin el, cum ecluzele de coca-cola şi siropurile dulci de lămîie îi pulsează cu o mînie tot mai mare prin încheieturi, picioare şi inimă. Totul, oceanele de muştar şi condimente şi milioanele de sucuri pe care le înghiţise în ultimul an, clocoteau acum; chipul lui căpătase culoarea fripturii la tavă. Iar trandafirii roşii de pe mîini se transformară în acele flori carnivore, flămînzite ani de zile în jungla umedă şi lăsate acum să-şi găsească singure calea prin văzduhul nopţii dinaintea lui.

O trase spre el aşa cum o fiară uriaşă prinde un animal care se zbate. Fusese un gest disperat de iubire, însufleţitor şi revendicativ, care, pe măsură ce ea se zbătea, se preschimba în altceva. Îl lovea cu pumnii şi-i zgîria tatuajul de pe piept.

– Trebuie să mă iubeşti, Lisabeth.

– Dă-mi drumul! ţipă ea. Lovea în desenul ce o ardea sub pumni. Îl sfîşia cu unghiile.

– Oh, Lisabeth, gîfîi, ridicîndu-şi mîinile pe braţele ei.

– O să ţip, încercă ea să-i găsească privirea.

– Lisabeth. Mîinile îi urcară pe umeri, pe gît. Nu pleca!

– Ajutor! ţipă ea. Sîngele curse din tatuajul lui de pe piept.

Îi cuprinse gîtul cu degetele şi strînse.

Zbieretul unei femei fu retezat la jumătate.

***

Afară, iarba foşni. Se auzi tropotul unor picioare alergînd.

Domnul William Philippus Phelps deschise uşa rulotei şi păşi afară.

Îl aşteptau. Scheletul, Piticu, Grasul, Yoghinul, Electra, Popeye, Băiatul Focă. Monştri aşteptînd în miezul nopţii, în iarba uscată.

Porni spre el. Mergea, simţind că trebuie să se îndepărteze; ei n-ar fi înţeles nimic, pentru că nu gîndeau. Şi pentru că nu fugea, pentru că doar păşea, clătinîndu-se, împleticindu-se,încet, printre rulote, monştrii îi făcură loc să treacă. Îl fixau cu privirile, deoarece asta le garanta că nu avea să le scape. Traversă pajiştea întunecată şi fluturii de noapte se izbiră de obrajii lui. Merse înainte fără să ştie încotro se îndrepta. Ei îl urmăriră îndepărtîndu-se, apoi se întoarseră şi, cu toţii, se repeziră spre rulota tăcută, deschizînd încet uşa.

Omul Pictat continua să meargă prin pajiştile ofilite de lîngă oraş.

– A luat-o pe-acolo! strigă o voce îndepărtată. Peste coline se agitau lanterne. Nişte siluete neclare alergau.

Domnul William Philippus Phelps le făcu semn cu mîna. Era obosit. Acum voia doar să fie găsit. Nu mai putea fugi. Flutură din nou mîna.

– Uite-l! Lanternele îşi schimbară direcţia. Haideţi! Să-l prindem.

Cînd sosi vremea, Omul Pictat alergă din nou. Avea grijă să alerge încet. În mod intenţionat, căzu de două ori. Privind îndărăt, zări rîngile din mîinile lor.

Se îndreptă spre o intersecţie, unde se afla un felinar în jurul căruia se strînsese parcă întreaga noapte de vară; vîrtejuri de ţînţari, greieri mişcîndu-şi cîntecul către lumină, toţi grăbindu-se ca la o atracţie nocturnă, spre felinarul acela atîrnat sus – primul, Omul Pictat, cu ceilalţi urmîndu-l îndeaproape.

Cînd ajunse la conul de lumină şi parcurse cîţiva metri înăuntru, nu mai trebui să privească îndărăt. În faţa lui, pe drum, în umbrele alungite, zări rîngile înălţîndu-se brusc, sus, sus şi apoi izbind!

Trecu un minut.

Greierii cîntau prin crăpăturile pămîntului. Monştrii stăteau în jurul Omului Pictat, răşchirat pe jos.

În cele din urmă îl răsturnară pe burtă. Din gură îi curgea sînge.

Îi smulseră banda adezivă de pe spate. Pentru o clipă lungă, priviră tăcuţi desenul ce apăruse. Apoi se auzi o şoaptă. Cineva înjură încet. Scheletul se trase înapoi şi vomită. Unul cîte unul, monştrii priviră, cu buze tremurătoare, şi se îndepărtară, părăsindu-l pe Omul Pictat în drumul pustiu, cu sîngele curgîndu-i din gură.

În lumina slabă, Pictura se desluşea cu uşurinţă.

Înfăţişa un grup de monştri, aplecaţi deasupra unui bărbat gras care murea pe un drum întunecos şi pustiu, privind un tatuaj de pe spinarea bărbatului gras, care înfăţişa un grup de monştri, aplecaţi deasupra unui bărbat gras care murea pe un...

Traducere: Mihai Dan PAVELESCU

Din goana OZN-ului

În Belgia a apărut nr. 38-39 al trimestrialului MAGIE ROUGE, avînd subtitlul LE MAGAZINE BELGE DE L'ETRANGE. Este o excelentă revistă, format A4, 70 de pagini, dedicată fantasticului şi science fictionului de limba franceză. Directoarea revistei este doamna Suzane Vanina. În cuprins, printre altele, o povestire (modestă), OUVREZ LA CASE! semnată de profesoara bucureşteană Paula Romanescu. ● În aceeaşi revistă, la pagina 19, domnul Alain le Bussy, într-un mic articol, îşi exprima regretul că la HELICON-ul de pe insula Jersey nu au participat decît 5 francezi şi 7 belgieni francofoni, în timp ce Alexandru Mironov a sosit cu un autocar – 55 de persoane – încărcat cu fani români „purs et durs". Despre Convenţia '94, domul Alain scrie că aceasta fusese iniţial planificată la Teplice, în Cehia, dar cum organizatorii nu au dat nici un semn de viaţă, s-a votat în unanimitate Timişoara, „Roumanie-ville plus proche de chez nous". ● A apărut şi MINIATURE SCIENCE FICTION nr. 14, de care vă spuneam într-un număr anterior că redactarea a fost preluată de Chris Bernard de la Francis Valery.În paginile fanzinului francez este prezent şi Mihail Grămescu cu o nuvelă. ● L'ENCRIER RENVERSE este un alt fazin de science-fiction francez, care a apărut zilele acestea, într-un număr special dedicat rezultatelor unui concurs de proză SF, organizat în toamna anului 1992. Pentru premiile în valoare de 10.000 franci francezi (aproximativ 1.800 $) au fost primite un număr de 332 de lucrări. Premiul cel mare a fost acordat lui Florence Bouhier cu LES NAUFRAGES. ● A apărut şi FANS ACROSS THE WORLD, numerele 28 şi 29 corespunzătoare lunilor iunie şi iulie, „newsletter" editat de prietena fanilor români, Bridget Wilkinson, prezentă şi anul acesta în tabăra internaţională de creaţie ATLANTYKRON. Preşedinte de onoare al acestei publicaţii este John Brunner. Numeroase informaţii privind Euroconul '94, printre altele, avionul Londra-Bucureşti (prin TAROM) costă 185 de lire sterline, iar la înapoiere 195, întărindu-ne o convingere mai veche de-a noastră că este mai greu să pleci în Anglia decît să vii în România. De asemenea, cîteva cuvinte despre ATLANTYKRON şi regretul că, de o tabără asemănătoare, KOMARINAYA PLESH, organizată de fani ruşi/ucrainieni, nu se ştie nimic. La fel şi despre DOSHELETZ, dedicată anul trecut cunoscutelor HOBBIT GAMES. Noi care sîntem mai aproape de cei din CSI, bănuim ce s-a întîmplat: fanii din Rusia şi cei din Ucraina îşi disputâ flota Mării Negre într-un hobbit games la scara1/1! ● Tot din Anglia, direct prin Poşta Română, am primit ANSIBLE, numerele 71 şi 72, un fanzin editat de David Langford. Ca şi FANS ACROSS THE WORLD, fanzinul editat de prietenul nostru din Anglia, prezintă o mare varietate de informaţii din fandom.● Şi două veşti triste pentru fanii din întreaga lume. A încetat din viaţă Lester del Rey, unul din „patriarhii" sf-ului contemporan şi William Golding, autor al LORD OF THE FLIES („Împăratul muştelor", în traducerea românească, apărută în colecţia Meridiane a editurii Univers), încununat în anii '80 cu premiul Nobel pentru literatură. ● Informaţii preluate din MAGIE ROUGE, FANS ACROSS THE WORLD şi ANSIBLE, drept pentru care le mulţumim doamnei Suzane Vanina, domnişoarei Bridget Wilkinson şi domnului Dave Langford.

Nicolae C. ARITON

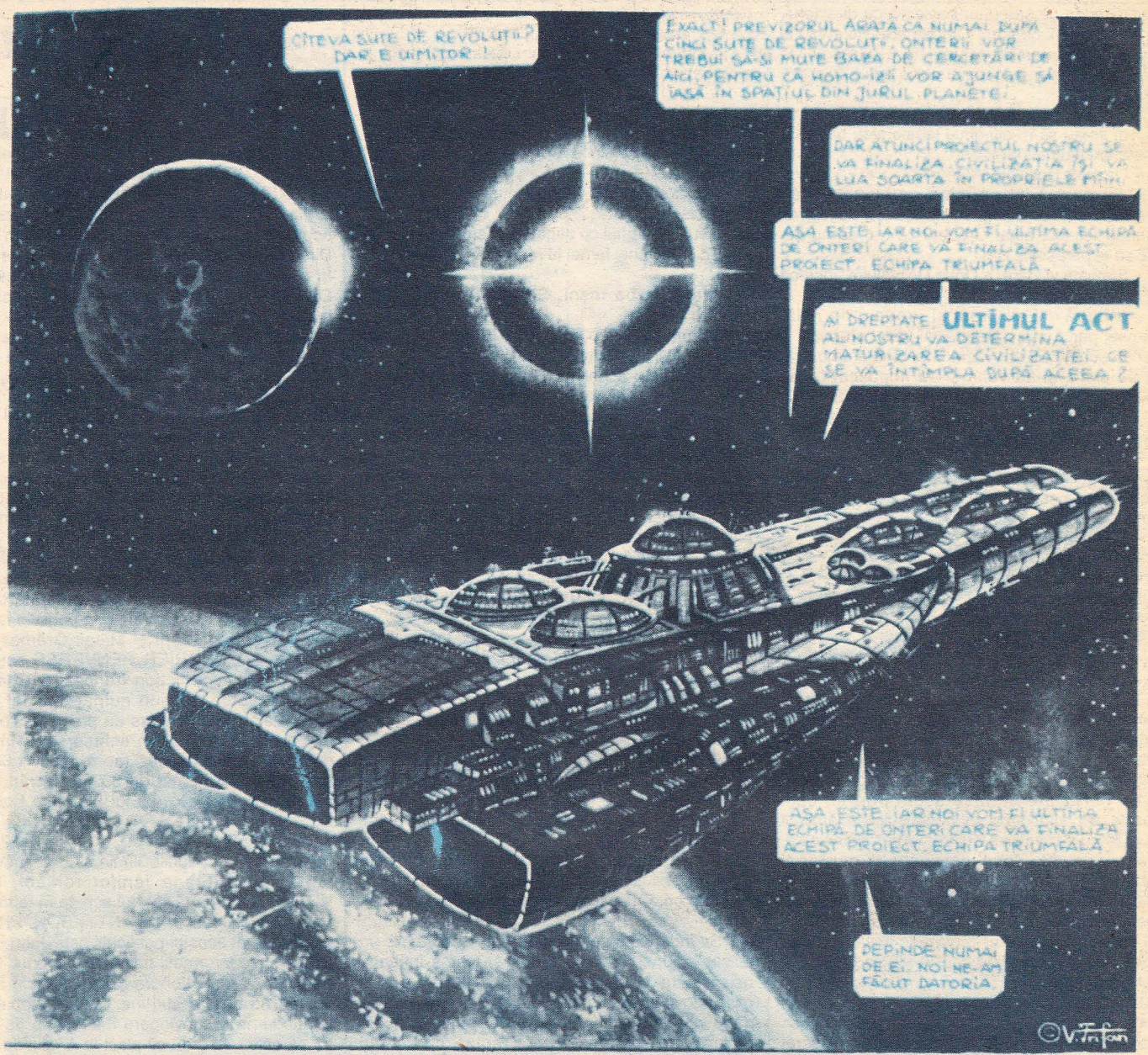

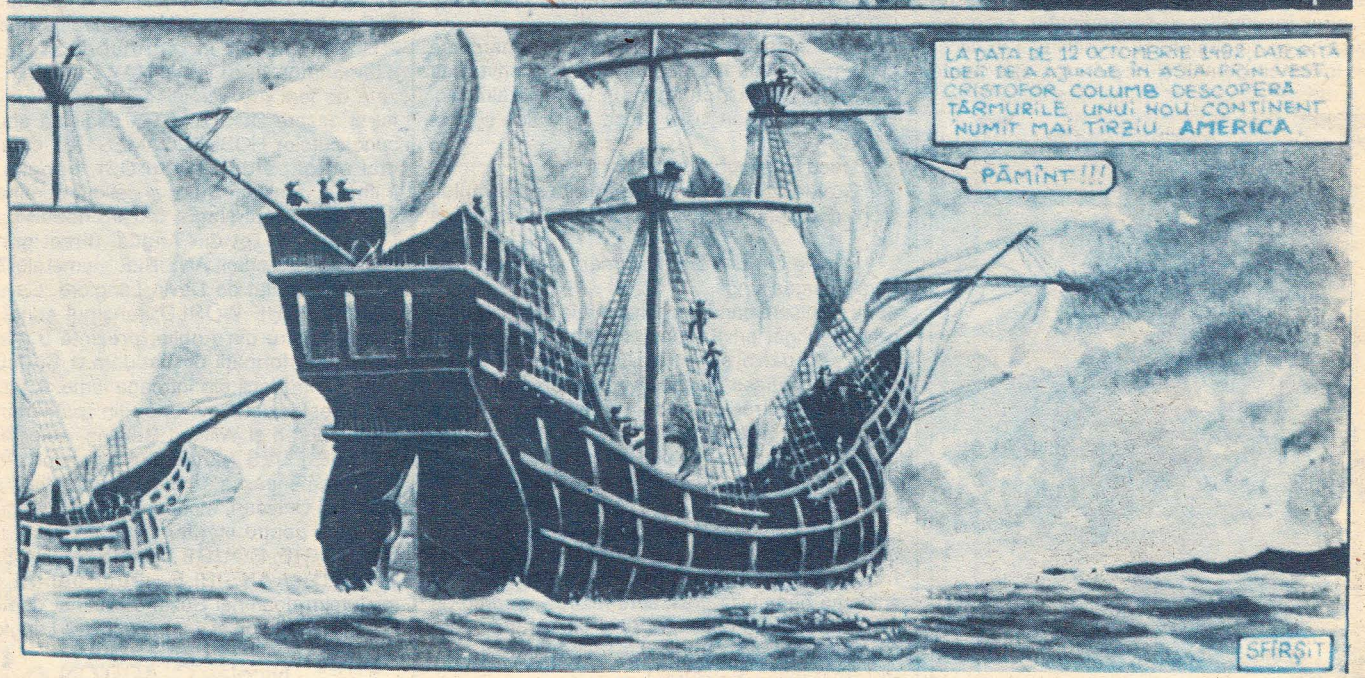

Victor TRIFAN

Ultimul act

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

și

CAT Graur

Antwerpen

2025